

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Moralia

Plutarchus

Francofurti, 1620

Liber primus

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

urn:nbn:de:hbz:468-1-1372

χαὶ παλαιοῖς ἔτεσι καὶ νόμοις ἐμφαίνεται μᾶλλον ἡ τέλευτα
τῶν ἀληθειῶν. τοῖς γὰρ αὐτῷ οὐ πίστις αὐτοῖς δύναται οὔτε χρήσις
τῆς φύσεως, οὔτε ἄλλα δράσις τέλεσι αὐτά σίδι εἰκός τῷ
θανόντεν ποιεῖν τοὺς ἄλλους. οὐ γὰρ μέτεστι γῆς θάλαττος οὔτε τοῦ
τελεί γενῶν αὐτοῖς. γάρ τοι τέλεσι παφαῖς καὶ μημάται, καὶ τοφέσι
τειχεῖ φιλοσοφοῖς καὶ θεαταῖς θεωταῖς τοῖς σώμασιν. οὐ
γάρ εἰσιν οἱ νόμοι τοὺς πυλικούτους, οὓς ὅστοις εἰς βελτίωνα
καὶ τειστέρων μοῖραν ἀμάρτια καὶ χώρεν μεθεπικάτει.

ἔπει δὲ

Στάπιτεν χαλεπότερον οὖτις ἀλεῖς ἢ τὸ πιστεύειν, πάλιν δὲ
τοὺς οὔτες οὓς οἱ νόμοι τειχεῖσι τοῖς θεοῖς, ἐχωμένοι ταῦτα,
ἐπιμᾶλλον αρμίαν καὶ καθαρά καὶ σώφρεγα.

λείπεται.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

Συμποσίου τειχείου μάτιων βι-
βλία θ'.

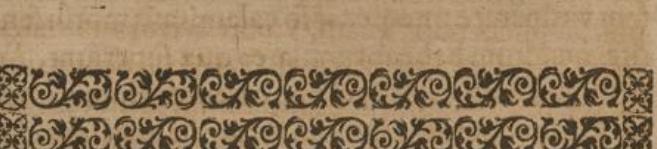
ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Εἰ δεῖ Φιλοσοφῶν παρὰ πόταν. Πρόσλημα α'.

Ο' μισέω μνάμονα συμπόταν, ὃ Σόσοις Σενεκίων, ἔνοις πρὸς τοὺς ὑπεριστάθμοις εἰρῆται λέγεται, Φορμικὸς ὑπερικῶν καὶ αἰσχύλοις ἐν πίνδῃ ὄντες, οἱ γάρ οἱ Σικελίᾳ Δωρεῖς (οὓς ἔστι) τὸν ὑπεριστάθμον μνάμονα τειχείου τερψίον. ἔνοις καὶ τὸ πατερίατον τοῖς τειχείοις πότον λεχειμένοις α-
μυνταίσται ἐπάγειν. διὸ τὴν τελίθην οἱ πάτροι λέγοις καὶ τὸ νάρθηκε
ἐν τειχείοις τειχείοις, οὓς οὐ μηδενὸς δέοντο μημονεύειν τῷ οὐρανῷ
πλημμεληθέντω, τὸ παντελαῖς ἐλεφραῖς καὶ παγδικῆς καθεσίας
δεομένων. ἔπειτα καὶ σοὶ δοκεῖ τῷ μὲν ἀπόποντι λήπησθαι πιστοφή
καὶ τὸ Εὐερπίδην τοῦτο τὸ γέλως αἱμομονθύμιτρον τὸ οἶνον, μὴ μόνον
διφιλεποιῶ λεχειμένω μάχεται τραπέζης, διλαχεῖται φι-
λοσόφων τοὺς ἐλλογιμοτάτους αἱ πιθητούτες ἔχειν, Γλα-
τῶνα, καὶ Ξενοφάντα, καὶ Αριστοτέλην, καὶ Σπεύσιππον, Επίκευρόν τε καὶ Πρύτανην, καὶ Γερωνυμον, καὶ Δίσανα τὸν οὖτε Ακαδημίας,
οὓς ἀξιόν τηνος αποδῆται πεποιημένους ἔργους, αἰαχράνταδη
λέγους τοῦτον θυμολόγους. ὥρης τε δεῖν ημάτις τὸ συσχέ-
δην πολλάκις τὸ τῆραν μηδέ τηλετάκης, φιλελογηθέντων συ-
νεγαγεῖν τὰ τειχεῖα τειχεῖς τοτε θυμόλημος, τεία μὲν οὐδὲν
σοὶ πέπομφατε βιβλίων, εἰκάσιον δέκα τειχείου μάτιων τειχεί-
χοντος. πέμψω δέ τοι τὰ λειπατεχέως, αἱ ταῦτα δόξῃ μὴ
παρτελαῖς ἀμονσαμηδέ αἴροσθεντα εἴηται. Πρώτον δέ
παθήτων τέτακται τὸ τειχεῖον τειχεῖς τὸ πότον μέρην
γάρ οὐ πιστίσεως Αἰθέλησι μέτεπινον θυμόλημον, εἰ γρη-
γέοντο τὸ οἶνον φιλοσόφοις λέγοις, καὶ τὸ μέτερον οὐτε γεωμέ-
νος. Αἰτίων παρων, Εἰσὶ γάρ (εφησε) τειχεῖς τὸ τειχον οἱ φιλο-
σόφοις χώρεν ἐπ οἶνον μὴ διδόντες; ἐγὼ δέ εἰπον, Αλλά γάρ
οὐταρτεῖσθαι οὐδὲ πολύτερον οὐδὲ σεμνότερον κατειρωνεύομέν οι λέγοις
μη δεῖν οὐτε οἰκεδέσποινται τὸ οἶνον φέγγεσθαι φιλοσόφοις;
τοῦτο δοῦνον γραμμένοις simulantes severitatem, philosophia dicunt tanquam matrem familiās non debere loqui inter pocalia:

Persasque

A per manus moribus atq; legibus magis eluet quid
in his rebus sit verum. Suis enim infantibus mortuis
neque inferias libant, neq; aliud quicquam faciunt
eorum, quæ fieri mortuis apud alios solent. neque
enim terræ, aut terrestrium infantes ullam partem
percipiunt. neque circum eorum sepultra & moni-
menta ac cadauerum expositionem commorantur
aut adsident. nam leges id non permittunt: quia hoc
nefas sit, cum ii in meliorem ac diuiniorē condi-
tionem simul locumque concesserint. * quoniam
vero difficilis est fidem iis derogare quam adhibe-
re: externa quidem sicut leges præcipiunt constitua-
mus: interna autem etiam magis incontaminata,
pura atque moderata sunt.

PLUTARCHI SYMPO-
SIAON, id est Conuiualium dispu-
tationum, Libri nouem.

LIBER PRIMVS.

An philosophandum sit inter pocula.

Quæstio prima.

DOVERBIVM illud, Sossi Se-
necio, Odi memorē compoto-
rē, sunt qui in epistathmos, hoc
est bibendi magistros sive arbitros
in conuiuiis referendū pu-
tēt, qui plerunq; ea in re impor-
tuni sunt & immoderati. etenim
Dorienses in Sicilia qui degūt, magistrū bibendi in
conuiuio Mnemonia (id est memorē) appellasse exi-
stītar. Alii adagiū illud imperare cēsent obliuio-
nē eorum quæ inter pocula dicuntur atq; aguntur.
ideoq; maiorū nostrorum ritu Oblivio & ferula vna
cū Baccho dedicantur: quo indicatur aut nihil corū
in memoria habendū quę per vinum peccantur, aut
leui omnino ac puerili pœna corrīgēdū esse. Quādo
autē tibi quoq; videtur obliuio malorum reuera esse
bona, quod idē Euripides pronunciauit: prorsus aut
obliuione cōterere quæ inter pocula fiunt, non mo-
do aduersari mensæ officio, quod ei tribuitur amici-
tariū conciliandarū: sed haberi etiam qui contrariū
testentur præstantissimi viri Plato, Xenophon, Ari-
stoteles, Speusippus, Epicurus, Hieronymus, Dio A-
cademicus, qui operæ preciū censuerunt colloquia
conscrībere in cōuiuio habita, existimaueruntq; de-
bere nos colligere quidquid de rebus ad humanita-
tē pertinētibus memoria dignū sparsim vel apud ex-
teros vel in Græcia in mēsa & inter pocula disputatū
sit: ego id opus aggressus, tres iam ad te misi libros,
quorū vnuquisq; decem cōplete retetur quæstiones:
missurus etiā breui reliquos, si tibi hæc videbuntur
non plane à Musarum & Bacchi venustate aliena.
Primum locum huic quæstioni tribuimus, Sitne in-
ter pocula philosophandum. Meministi enim ali-
quando Athenis quæstione post cœnā oborta an in
vino, & quatenus vtēdū esset philosophicis dispu-
tationibus, Aristonē, qui tū vna aderat, dixisse: Suntne
igitur, dī boni, qui in conuiuio philosophia locum
denegēt: Tunc ego: Evidē sunt, aiebā, amicē. & ve-
ro ad nodū graue simulantes severitatē, philosophia dicunt tanquam matrem familiās non debere loqui inter pocalia:

Persasq; laudant, qui non cum vxorib. sed pellicibus suis inebriantur atq; saltent. eodemq; modo à nobis volunt musicā & histriones introduci, philosophiam omitti: quod neq; nos tum seriis vacare rebus possimus, neq; illa ad colludendum sit idonea. nam socratem quoq; rhetorē in conuiuio vt oraret rogatum, nihil aliud dignatum dicere, quām hoc vnum: Quæ ipse nossent, ea in præsentia non esse tempestiva: quæ vero præsens tempus requireret, eoru se esse ignarum. Ibi tum Crato exclamās, Probè (inquit) per Bacchū, eierauit orationem, siquidem erat tales conserturus verborum comprehensiones, quæ gratias fuerant e conuiuio exturbaturæ. Sed non similia sunt, opinor, hæc, orationem rhetoricam, & philosophicam conuiuio excludere. Alia enim est philosophiæ causa, quam, vt pote artem vitæ magistram par est nullo etiā à ioco, ludo, aut oblectatione abesse, adesse omnibus, modumq; & morem imponere. nisi forte temperantiā etiam & iustitiā velimus à conuiuiis arcere, seueritatē carum præscribendo. Quod si tanquam Orestem qui accipiebant conuiuio, legibus imperato silentio adhibito edendum nobis bibenduniq; esset: non infelix hoc nostræ inscitiæ nobis esset remedium. Si autē Bacchus vere est Lysius & Liber, ac maxime soluit linguam frenis, libertatemq; voci plurimam concedit: stultum ego arbitror esse, intempestiuam velle orationis abundantiam optimis exuere sermonibus. & cum in scholis disputetur de officio conuiuarum, ac quæ sit virtus compotoris, quomodo vt endūm vino: ex ipsis conuiuiis tollere philosophiam, tanquam re comprobare quod verbis docet non valentem. Hæc cum tu dices, Non esse æquum vt hac de re aduersus Cratonem disputaremus: finem tamen & notam eorum de quibus inter pocula philosopharemur quærere iuberes, vt effugeretur id, quod non ineleganti ioco torquetur in contentiosos & sophistico morbo laborantes,

Nunc ite ad cœnam, ut pugnandi copia detur.
nosq; ad id disquirendum exhortare. Ego, Id pri-
mum, inquam, considerandum censeo, quales sint
qui vna adsunt. Si enim in conuiuio sint plures litte-
rati, ut in Agathonis Socrates, Phœdri, Pausanias, E-
ryximachi: & in Callias, Charmidas, Antisthenes,
Hermogenes, aliiq; horum similes: concedemus iis
vsum sermonum philosophorum, ut non minus
Musis, quam Nymphis Bacchum diluant. quem haec
corporibus mitem, illæ animis reuera Melichiū &
Charidotā, hoc est benignū & beneficū, præstabunt.
Etenim si pauci quidā intersint rudes, tanquā mutę
litterę in medio vocalium contenti inter frequen-
tes eruditos, soni cuiusdā non omnino inconcinni,
& intelligentię fient participes. Vbi autē multitudo
erit taliū hominū, qui cuiuscunq; aus, nerui, aut li-
ggni malunt, quā philosophi vocē audire: vtile est Pi-
fistratū & mulari. Is cum ei quedā cum filiis discor-
dia incidisset, sentiretq; hoc inimicis gaudio esse,
advocata concione dixit: Voluisse ipsum liberis suis
persuadere suā sententiā: quia autē obstinate differ-
tirent, se ipsis obsecuturū. Sic etiam philosophus in-
ter conuiuas non admittentes ipsius orationē, mu-
tato instituto iis morem geret, eorumq; rationem F
probabit, quatenus decoro suo non repugnat: sciet-
que, homines oratione vti instrumento rhetori-
ces, philosophari posse etiam tacentes, iocantes, at-
que adeo etiam dictetiis impetitos & impetentes.
Non enim modo extrema est iniustitia, ut ait Plato,

A ρχή τὸς Πέρσας ὄρθως φασὶ μὴ τὰς γαμετὰς δὲ λάθη παλαικίπου μιμεδύσκεαθαντὸς συνορχεῖαθαντὸς. Ταῦτα δὴ καὶ οἵματα ἀξιοῦσι ποιεῖν, εἰς τὰ συμπόσια τὸ μοστικὸν καὶ τὸν ἡσσοκρινικὸν ἐπεισάγειν ταῖς φιλοσοφίαιντι μὴ κανοῦνται, ὡς γέ τε συμπάγειν ἀκείνων ὑπερτίμους θεούς, γέ τε ἡμᾶς τηνικαῦτα συρματικῶς ἔχονται. Σοῦν γέ τοι συκεάτην τὸ φειδεῖν τομεῖναν δεολμήσων εἰπεῖν οὐ πάροινον, δὲ λάθη τοι συστοντο, Εἴνοις μὲν ἐγένετο δῆνος, οὐχ ὁ μὲν κακός· τὸ οὖς δῆνος ὁ μὲν κακός, τὸν ἐγένετο δῆνος. καὶ οἱ Κεράπων αἰακεραγῶν, Εὔγε (εἶπε) νῦν τὸ Διόνυσον, ἔξωρυντο τὸ λέγον, εἰ τοιαῦταις ἔμελλε φάγειν τοὺς οἰδητοὺς αἵτινες μελεχαίτην τοιαῦταν διάστατον γνήσεαθαντὸν συμπόσιον. οὐχ ὅμοιον τοῖμοι ρήπτοικον ἔξαρψιν συμπόσιον λέγον, καὶ φιλοσοφοῦ δὲλλον ἐπεργέντοις τὸ φιλοσοφίαν, λινότεχνα τοῦτο βίον οὖσαν, οὐτε θυνός παιδίας, οὐτε θυνός ήδοντος Διαγωγὴν ἔχουσας ἀποστεῖν εἰκόνας, δὲλλον πᾶσι παρέντας διμετρικῷ τοιαῦτῳ ὑπερέργουσαν. η̄ μηδὲ Θρεπτούντων, μηδὲ δικηροσύνην οἰώμετα δῆν εἰς τὸς πότους δέχεσθαι, κατειργον διόμδοις δισμονὸν αὐτῷ. εἰ μὲν οὖν, ὡς τοι οἱ τὸ Ορέστην ἐτιμάτες, τὸ θεομοτεία πηδώγην καὶ πίνθινέμελλοιν, οὐδὲν τοῦτο τὸ ἀμαθίας τὸν δύτυχες παρεμάθον· εἰ δὲ πολύτων μὲν οἱ Διόνυσος Λύστος οὗτος καὶ Λύδος, C μάλιστα δὲ τὸ γλωττινὸν ἀφαιρεῖται τὸ γαλινά, καὶ πλείστην ἐλθεῖσα τῇ φωνῇ δίδωσιν, αἴστελτερον οἷμακαὶ αἴστον, τὸ λέγοντος πλεονάζοντα κακόν τὸ ποτερέντος τὸ δρίτων λέγον, καὶ ξητεῖν μὲν τὸ διετελεῖσας τοῦτο συμποτικῶν καθηκόντων, καὶ οὐδὲτο συμπόσιου, καὶ πάλις οὐνοτος ζευγέον, οὗτος αὐτῷ δὲ τὸ μηδ συμπόσιον διαμερίσῃ φιλοσοφίαν, ως ἐργαζεῖσαν διδιδάσκοντα λόγων, μὴ διωαλθίαν. Τοῦτο εἰπόντος οὐκαλέσιον εἴτε Κεράπων τούτων διηπλέγκει, οὕτω δέ θυναὶ γαστρικῆτε τοιδέ τοι πότου φιλοσοφουμένων ξητεῖν, τὸν φθερόντα τὸ παζόμενον οὐκ ἀδως τοεῖς τοὺς ἐρίζοντας τὸ φειδεῖν τοι, Νῦν δέ τοι D χρεῖτον δεῖπνον, οὐαὶ ξυάγαμον δέσποια, καὶ παρακαλεύοντος ημᾶς διπλοὶ τὸ λέγον· ἐφίλω ἐγένετο ψεῦτον, οὐτοις δοκεῖ σκεπτέον εἴτε τὸ μηδ παρέντων. αὐτὸν γέ τοι πλειόνας ἔχη φιλοληγεῖς διμετρικοῖς συμπόσιον, ως δὲ Αγαθωνος, Σωκράτεις, Φαίδρος, Γαυσανίας, Ερυξιμάχοις καὶ δὲ Καμία, Χαρμίδας, Αντιθέντες, Ερμοδήμος, ἐπέργεις τοῖς τοῦτον αὐτοῖς πολιτοῖς, αφίστομοι αὐτοῖς μύθῳ φιλοσοφεῖν, οὐχ ἥπον τὰς μούσας τὸ Διόνυσον τὰς νύμφαις κεραυνώτες. ἀκείναι μὲν γέ τοι τοισιν σώμασιν ἵλεω καὶ τοσῖν, αὐταῖς τοῦτο τούχας μειλίχιον οὐτως καὶ γερεδότιν ἐπεισάγειν. καὶ γέ μὲν ολίγοι θυνές ιδιαῖται παραδοτοι, ως τοι E ἀφωνα γράμματα φωνέντων, τὸ μέσω πολλῶν τοῦ πεπαδού μηδίνων ἐμπάσιλαμβασόμδοι, φθογγῆς θυνοσού πομπελαῖς αὐτὸς θερον καὶ σωμέσεως κεινωνήσοσον. αὐτὸς τοῦ πληθος ητοιούτων αὐτοφέπων οἱ πομποὶ μὲν ὄργεου, πομποὶ δὲ τοῦ πομπού καὶ ξύλου μᾶλον διφιλοσόφη φωνὴν τομένοντο, δὲ τὸ Πειστράτου γείσιμον. ἀκείνος γέ τοι διαφορᾶ θυνεῖσι τὰς τοις θυνομένοις, ως ηθετο τὸς ἐρθροὺς γαίαρον ταῖς, ἐκκλησίαι συναγαγαῖσιν, ἐφ το Βούλεαθαντοι μὲν αὐτοῖς πεισαμένοις τὸς παιδίας, ἐπειδὲ διεκρίλωσις ἐγενεστον, αὐτοῖς ἀκείνοις πεισεαθαντοι καὶ ἀκελευθήσοντον. οὐτο δὴ τοι φιλοσοφοῖς αὐτοῖς τὸ συμπόσιον μὴ δειχμόνοις τοις λέγοις αὐτῷ, μεταδέλμοντος ἐφεται, καὶ αὐτοπίστει τοις ἀκείνοις Διαγωγεῖσιν, ἐφ ὅσον μὴ σκέψαις διδοχημονον εἰδῶς ὅπρτορθογονοι μὲν αὐτοφέπων Διαγωγού, φιλοσοφοῖς δὲ τοι ποτῶντες καὶ παζόντες, καὶ τὸ Δία σκωπόμδοι καὶ σκωπούστες οὐ γέρμοντον αδικίας ἐχάτης οὗτον (ὧς φησι Γλαύκων)

μή ὄντα δίκαιον, εἴ τοι δοκεῖν, ἀλλὰ κύριον οὐσέσθε αἱρεσις, φιλοσο-
φοῦντα μὴ δοκεῖν φιλοσοφεῖν, καὶ πάγχοντα δίκαιον οὐσέσθε αἱρεσις
παρουσιαζόντων. ὡς γάρ παρ' Εὐερπίδη μαρνάδες δύσπλοι
καὶ αἵστιοι θεοί θυροτείνοις παίουσαν τὸν ὑπερθελμόντος βαν-
ματίζονταν, οὕτω τὸν δύντινον φιλοσόφων καὶ τὰ σκάριμα-
τα καὶ οἱ γέλωτες τὸν μὴ πάντελας αἴσθωτος κινοῦσιν ἀμφε-
γέπων, καὶ σωματικέρφοσιν, οἵμεγκοι διηγήσονταν εἶναί οὐ συμπο-
νικῶν θρόνος, ὃν ταῖς μὲν ισοειδεῖς δίδωσι, ταῖς δέ τοι τῷ αἰαχεῖ-
σε ωραγμάτων λαβεῖν θέττον, πολλὰ μὲν εἰς φιλοσοφίαν
ἀποδείγματα, πολλὰ δέ εἰς δύστεκτα ἔχοντας δύστρικτον τε
τραχέοντα καὶ μεγαλεθύμου, οἷος δέ τοι τῆς φιλοσο-
φίας τῶν ξηλωνέπαγγύσας αἴσθησιν οὐσιώποιων γράμμονος
διαταγματαγγῆ τὸν πίνοντας, οὐ τοι διλέχεται τῷ κακῷ
αἴσθησι τῆς μέδης. οἱ μὲν δῶνται βούγλωσα ταταμι-
γνώτες εἰς τὸ οἶνον, καὶ θεοί θυμόβρεγμαστὸν διεπερέωνταν
καὶ αἴσθενταν τὰ ἐδάφη ράμνοντες, ὡς θύτων γανάθοις εἰσιστο-
ντος διηγμάτων καὶ φιλοφερογάλην σύμβονταν, ἀπομιού-
μοι τὸν Οὐρανικὸν Εἰλένην θεοφαρμάκουσαν τὸ
ἀκρατον, οὐ σωματικὸν ὅπι κακεῖνος ὁ μῆδος σκηνείγθων
αἴσθησι Αἰγύπτιου μαχεῖν οὖδεν εἰς λόγους διπέφειται καὶ τρέ-
ποντας ἐτελεύτησεν. ή γέροντος Εἰλένην πίνουσιν αὐτοῖς διηγεῖται
τοῦ Οὐδυσσέως. Αλλ' οὐδὲ τοῦτον ἔρεξε καὶ ἔτλικαρτερός
αὐτῷ. Αὐτὸν μην πληγήσοντα φακαλίσοι δαμάσας. τόπογέρο-
ντος (ὡς ἔοικε) διηπενθετές Φαρμακον καὶ αἰώδειν, λόγος
ἔχων κακεῖνον δέρμόζοντα θεούς θεοκειμόνιοι πάθεις καὶ τραχ-
γμασιν. οἱ δέ γερίετες καὶ αἴσθεταις φιλοσοφασι, τη-
νικαμτα δέ τοι πίθανοι μᾶλλον θειαστικοῦ τῷ διποδείγματον
άγονοι τὸ λόγον. οὐρανού οὐδὲ τοι καὶ Πλάτων οὐ τῷ συμπόσιῳ
τοῦτον τέλοντα φακελεγέρμονος, καὶ τὸ τρεψτον αἴσθοδος, καὶ δέ
λως θεολεγῶν οὐκ ἀντείδει τὸν διπόδητον, οὐδὲ τοι πολεμεί-
ται, τὸν λαβεῖν (Ἄνθρωποι εἰώθεν) δύτονον ποιῶν καὶ αἴσθητον,
ἄλλο γερτέονται λόγημασι, καὶ διδαγματα, καὶ μαθητογίας
τρεψταγεται τὸν μῆδρας. εἴ τοι δέ καὶ αὐτας ταῖς ζητήσεις
ὑγείατες καὶ γνώμηματα τὰ τρεψτάματα, καὶ ταῖς πόνσις
διπέφειταις, καὶ μὴ γλίγονταις. ίνα μὴ πνίγωσι τὸν αἴσθητον
εργον, μηδὲ διπόδεπτωσιν, οὐδὲ γέροντα συμπόσια πινόντων
διορχήσεως καὶ χορείας νενόμισται Καλέψην, Διογένην, οὐδὲ οὐπλομα-
χεῖν αἴσθαντας οὐδεὶς αἴσθησις ζωιδημάτεις, οὐ μόνον αἴ-
τερπές άλλα καὶ βλαβερέοντας αἴσθητοις οὐσιώποιον. οὕτω ταῖς
ψυχαῖς αἴσθησις μέτροις θεοί θυμόβρεγμαστοις, τούς τε τρεψταγμάτοντας
αἴσθησι. δεῖ γέροντος τὸ οἶνον, κανινὸν τὸν τοῦτον τὸ λόγον, οὐ πάντες
μεθέξονται. οἱ δέ θειαμτα τρεψτάματα καθίεντες, θεοῖν
αἴσθησι Αἰσθατείου γερεγένους καὶ διώπτεκος διπέφειταις τρεψτο-
κηνωνίας Φατεῖν. οὐδὲ μὲν οὐτος οὐ λιπαρέοντα λίθου πλα-
τείας καταχειλίων, άλλα γέλωτα πάρουσαν, οὐδὲ
εἰέφθυτο γέροντος διέτροφον τούς τε τρεψταγμάτοντας
αἴσθησι. οὐδὲ μέρη θείων ηγέρεντος αἴσθησις θεοῖς
ζυμβολίας τρεπούσας. οὕτω θείων οὐτοι οι φιλόσοφοι πα-
τεῖσι πότον εἰς λεπτά καὶ διαλεκτικά τρεψτάματα καταδι-

A iustum videri cūm non sis: sed etiam summæ scientiæ, philosophari ita vt hoc non videaris agere, & ludentem res serias confoscere. Atque vt Bacchæ inermes apud Euripidē, & ferro carentes, thyrsulis suis feriunt & sauciant eos quos adoriantur: ita veroru philosophorū & sales, & risus eos qui nō plane sunt stupidi, mouēt aliquo modo, & circumagunt. Existimo etiam quoddam conuiuijs accommodatum esse narrationū genus: quarum alias historia suggerit, alias sumere ē rebus occurrentibus licet, multa philosophicæ doctrinæ exempla, multa pietatis habentes, studiumq; æmulandi, facta fortiter, magna-
B nime, benigne, humaniter, ingenerantia. quibus si quis apud nec opinantes quicquā tale vtatur, is bibentes tanquam pædagogus moderans, non minima ebrietatis mala intercluserit. Sunt qui buglossa vino admiscent, aut solum rigant verbenarum adiantorumq; succis imbuta aqua, quod hæc conuiuijs hilaritatem aliquam & comitatem patare opinantur: imitant̄es Homericam Helenam, quæ vino medicamentum iniecerit. neq; intelligunt fabulam illam longo itinere ex Ægypto vsq; deductam, tandem in sermones decoros & elegantes desinere. Bibentibus enim narrat Helena de Vlysse,

C *Infracta quantum tolerarit mente laborem.
Cum se verberibus faide multasset acerbis.*

D referant: tamen oratione probabili adq; persuadendum apta magis vtuntur, quam violentia demonstrationū. Vides enim ut Plato in **Conuiuio de Fine** differēs, & primario bono, omninoq; theologica tractans, tamen non contendat demonstrationem, neque more suo luctatorem referat, qui validis & ine- uitabilibus aduersariū cōstringat nexibus: sed mollioribus sumptionibus, exemplis, ac fabulis fidē conuiuis faciat. Cāterum ipsæ etiā quæstiones esse debent magis familiares atq; nota, & interrogationes moderatę, neq; nimis subtile: ne ijs rudiore oppri- mantur aut à colloquio fugentur. Sicut enim com- potores ita solent à cōuiuio discedere, ut ad saltatio- nē se aut choreas cōferant: si vero ad depugnandū armis, aut discum iactandum eos cogas, non modo iniucundū, sed & damnosum fuerit conniuium. sic

animos quæstiones faciles concinne & utiliter mo-
uent: à contētiosis autem, vt ait Democritus & per-
plexis vitilitigationibus abstinentū: quæ & propo-
nentē eas in rebus tenuibus & intellec̄tu difficultibus
moleste occupant, & presentibus sunt odiosę. Nā vt
vini, ita orationis quoq; ad omnes cōuiuas pertinēs
esse debet communitas. Qui vero quæstiones pro-
ponunt abstrusas, ij ab hac nō minus absunt, quām
grus & vulpes Æsopi. de his vulpes ad cœnam in-
uitatæ grui pultē tenuē in tabula proposuit, quā ob
liquorem hæc diffluentē edere nequiret aut rostro
prehēdere, itaq; ridicula esset. vicissim grus vulpi ad
conuiuiū vocatæ cibū in laguncula proposuit, quæ
F tenue haberet & longum collum, vt ipsa vulpe inte-
rim esuriente per id rostro inserto cibum nullo ca-
pere posset negotio. Ita etiā quādo Philosophi inter-
pocula subtileſ & dialecticas quæstiones suscipiētes,
reliquis nihil earū intelligētibus molestiā exhibēt:

hi contra incantationes, narrationes nugarum plena-
nas, sermones illiberales, atque forenses proferunt;
actum est de conuiualis societatis fine, & contume-
lia Bacchus afficitur. Sicut itaque, cum Phrynichi &
Æschyli tragœdiae in res ludicras & fabulosas de-
torquerentur, dictum fuit, Quid hæc ad Bacchum?
ita mihi s̄æpe incidit dicere ad eos qui in conuiuia
argutias sophistarum traherent: Mi homo, quid hæc
ad Bacchum: Cantat enim fortasse aliquis Scolian
quod vocatur carmen, quasi obliquum si dices,
cratere in medium proposito, & corollis distribu-
tis, quas Deus libertatē donans nobis imponit. non
honestum autem, neq; conuiuio aptum. Quando-
quidem scolia etiam dicunt non esse genus cantile-
næ obscure conditæ: sed quia primum solerent can-
tare pæanam Deo vna omnes voce, laudes ipsius
celebrando: deinde vnuſquisque propriam cantil-
enam, acceptam myrto. quam ex eo asaron appellab-
ant, quod cantaret is cui tradita ea esset. Et quia
deinde lyra circulata, eruditus illud carmē concin-
ne modulabatur, recusabant rudes musicæ: scolian
fuit nominatum, quod neque facile esset, neque
omnibus commune carmen. Alij myrtum non or-
dine traditam fuisse aiunt, sed à lectulo in lectulum
transmissam: ita vt qui primus cecinisset, primo in
secunda mensa eam mitteret, is primo tertiae: eo-
demque modo secundi secundis. itaque ob varie-
tatem & flexuum multitudinem in circuitione sco-
lion fuisse dictum.

An conuiinas is qui conuiuio excipit, ipse debeat collocare: an vero collocationem conuiuarum arbitrio permittere.

Quæstio secunda,

TIMO frater meus cum exceperisset cōuiuio complures, vnumquemq; eo quo liberet loco iussit accumbere: ideo quod & hospites, & ciues, & familiares, & domestici, deniq; variorum generū homines erant quos inuitauerat. Cum iam adessent multi, quidam veluti è comœdia belle prætextatus, vestitu nimio & comitatu puerorum aliquantum insolentior, vsque ad fores pervenit cœnaculi: cumq; oculis peruagatus esset personas accubentium, ingredi noluit, sed proripuit sese, multisq; qui retraherent hominem ac currentibus, negauit locum sibi ipso dignum esse relictum. Hunc ergo qui accumbebat effuse ridentes, iussere cum gaudio & faustis omnibus domo emitti. multi enim iam mediocriter adbiberant. Finita cœna, pater me, qui longius ab illo discubebbam, alloquens: Timon, inquit, & ego te iudicem nostræ cōtrouersiæ statuimus. iam dudum enim abs me obiurgatur hospitis istius gratia. Nam si ab initio vti iussaram locum cuique suum adsignasset, non impegisset nobis ordinis confusi crimen homo ille, gnarus

Ordine quemque suo peditemve equitemve locare.

Sane Paulum quoq; Æmilium imperatorem aiunt, cum debellato Perseo in Macedonia cōuiua agitat, vsum admirabili ordine atq; apparatu omnium rerum dixisse, Eiusdem viri esse & armatam aciem quam maxime terribilem, & conuiuum quam iucundissimum instruere. in vtroq; enim artē ordinis recte instituendi requiri. Et Homerus præstantissimos viros regnandiq; gnarissimos solet Kosmetoras, id est ordinatores populorum, appellare. Vos quoq; magnum illum Deum alicubi pronunciatis ordine confusione dū tolleret, mundū constituisse,

A Αὐτοῖς δέ πάλιν ἐπειδής θυσίαν διηγήμενοι φλερτώδην καὶ λέγους βανάσσους καὶ αὐτούς εὑρίσκωσιν ἔαυτοῖς, οὐχεταὶ τῆς συμποτικῆς κριτικής δέ τέλος, καὶ καθίζεις αὐτὸς Διόνυσος. ὡςτὴρ δὲν Φρινίχου καὶ Αἰγύλου τῶν θαγαδιαῖς εἰς μύθους καὶ πάτητον περιστρέψανταν, ἐλέγου, Καῦτα περὶ τὸ Διόνυσον; οὕτως ἔμοι γε πολλάκις εἴπειν παρέστη περὶ τούτους ἐλκυνθεῖς εἰς τὰ Συμπόσια τὸ κυριεύοντα, ὡς μὲν δεφέπε, Καῦτα περὶ τὸ Διόνυσον; ἀδελφὸν γέροντας τὸν καλεόμενον σκολιά κρατῆσεν τὸ μέσω περικειμένου, καὶ τεφαίσων Διόνυσον μολυβίων, οἷς ὁ θεός ἐλθετεράνημας ἀπέτιθησκεν, οὐ καλέντας Βοὸς δέ συμποτικάν. ἐπειδὴν τὸ σκολιά φασιν οὐ γένος ἀσμάτων εἰς πεποιημένων ἀσταφᾶς, ἀλλ᾽ ὅπερ περιφέρονται μὲν ἥδον ὧδην τῷ θεῷ κρινάς ἀπέργετε μιᾶς φωνῆς παρατίθοντες, δολτέργῳ δὲ φέξης ἐκάτεροι μυροῦνται παρεδιδομένης, ήν ἀστακὸν οἵμα, Διόνυσος δέ τον πεποιημένον, σκάλεσι. Ἐπεὶ δέ τοι λύρας περιφερεομένης, ὁ μὲν πεπαγδυμένος ἐλέφινε, καὶ ἥδεν πέριμοζόμενος, τὸ μὲν ἀμούσιον οὐ περιπεμψάντος σκολιὸν ὠγομάσθη διηγήσας βαδίζειν, ἀλλὰ καθ' ἕκαστον ἔπι κλίνειν Διόνυσον περιφέρεαθαν. τὸ γέροντον ἀστυπά τοι περιφέροντας κλίνεις ἀποσέλλειν σκεινοντας πάντα περιφέρεις κλίνεις εἶπα τὸ δολτέργον ὄμοιός τοι δολτέρω. καὶ δὲ ποικίλον καὶ πολυκαμπτές (ως εοίκε) τῆς περιπέμψου, σκολιὸν ὠγομάσθη.

Πότερον αὐτὸν δεῖ κατακλίνειν τὸς ἐστιωμένος τὸν παραδεχόμενον, οὐτὸν δὲ τὸν ἀπεισθέντα.

Γεόργιος Β'.

D Τίμων ὁ ἀδελφὸς ἐστιν πλείονας, ἔκειστον ὅκελθε τῷ
εἰσιόντων ὅποι βουλευταὶ παρεμβολήν καὶ κατακλίνε-
θε, οὐδὲ διχάζεντος, καὶ πολίτας, καὶ συνῆτος, καὶ οἰ-
κείος, καὶ ὅλως πομπούματος τὸς κεκλημένος ἐτί). πολ-
λῶν διωκόντων παρέστην, ξένος οὖς ὡς φρέσκος ὑπάρυφος ὅκει-
μαδίας, ἐσθῆτή τε αἰετῆ καὶ ἀκελευθία παῖδων τῶν
Θεοκότερος, ἵκεν ἀγρεῖ τῷ θυραῖν τὸν μαρμάνος, καὶ κύ-
κλῳ ταῖς ὄψεσιν ἐπελθεὼν τὸς κατακειμένος, οὐκ ἥτε λη-
στεν εἰσελθεῖν, ἀλλ᾽ ὠχρετο ἀπίστων καὶ πολλαῖν μεταθέουται,
οὐκ ἐφη τὸν ἀξιον ἐαυτῷ τόπον ὁρᾶν λειπόμενον. ὅκει-
νον μὴ διωκόντων πολλῷ γέλωπ χαίρειται, θύφημοινται, ὅκει-
πέμπτεν δόμων ὅκελθον οἱ κατακειμένοι. καὶ γάρ ἵσται
Ε πολλοὶ μετέιως τῶν πεπικάχτες. ἐπεὶ δὲ τὸ δεῖ-
πνον τέλος εἶχεν, ὁ πατὴρ ἐμὲ πορρώτερο κατακειμένον
πεσεῖτων, Τίμων (ἐφη) καὶ γάρ κριτεῖ σε πεποίμεδα
οὐαφερέμενοι. πάλαι γάρ ἀκούσκακῶς τὸ ἐμοὶ οὐδὲ
τὸ ξένον. Εἰ γάρ διεπέπετο αὐτὸς δέχηται, ὡς φρέσκελθον
ἔγω, τὰς κλίσεις, οὐκ αἴ διτύνεις τὸν εἰχόμενον τοξεῖας αἰσθεῖται
διγνῶ κατοικησαὶ ἴππων τε καὶ αἵρεσεις αἰσθανόται. καὶ γάρ δὴ
Παῦλον Αἰμίλιον ἐρατιγένη λέγοντι, ὅτε Περσέα καταπο-
λεμήσας σὲ Μακεδονίᾳ, πότος συνεκρότει, κάροισα τε
Φαυμασῶ πολὺ πάντα καὶ τῇ λοιπῇ τοῖς διχώμενον, εἰπεῖν
ὅπε τὸν αὐτὸν αἰδρός δέστι καὶ Φάλαγκα συστοσαὶ φοβερωτάτης,
καὶ συμπόσιον ἱδίσον· αἰμφότεροι γάρ διτύνεις ἐτί). καὶ
τὸς δέρισος καὶ τοὺς βασιλικωτάτους ὁ ποιτής εἰσερεθε
συμπόρειος λαβάν περιεστρέψαται φοβερόν.
που φατέ τὸν ἀκερούματον διτύνεια μεταβολήν εἰς κέρομον,

οὔτε ἀφελέστη τῷ οὐτενὶ σοδέν, οὔτε προσθέτα, ταῦτα ἐκεῖσον ἔπει τὰς προστίκουσαν χάρειν κατατίσσαι, θαλάσσιον ἐξ ἀμφοτέτου χῆρας τὰς φύσιν ἀπρυσάσιμον, δύναται ταῦτα μὲν προστιθέσαι, καὶ μεῖζα παρ' ἡμῖν μανθάνονται· αὗται δέ τοι τὰς τοῦτο τὸ δεῖπνα δαπάνην ὄραμέν σοδέν ἔχουσαν ἔπειτερά τοι εἶλθεν, εἰ μὴ τάξεως μετάχοι. Μέχρι γελοίον δέ, τοῖς μὲν ὄφοποις καὶ τρεπτούσοις σφόδρα μέλιν τρεψτον, οὐδὲ τερψν, οὐδὲ μέσον, οὐ πελβαῖνον ἐπάξιον, καὶ τὸ Δία μύεσθαι τὰς καὶ τεφδίνων, καὶ φαλτείας (αὐτὸύ την παρεύσα) χάρειν καὶ τάξιν εἶναι· τοὺς δέ ἔπει ταῦτα κατευθύνονται, εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχεν κατελίγατα χορτάζειν μήτε ἥλικία, μήτε δέχην, μήτε μῆραν τὴν πόρσιν τὸ αρμότουσαν σποδιδόντα τάξιν, οὐδὲ ίμεταν μὲν προσέχειν, οὐδὲ τούτοις οὐδὲ περβάλλων, γυμνάζειν οὐδὲ τάξιν τορός πλέκτρισι καὶ σοχασμοῖς τὸ πρόποντος. οὐ γέρα μὲν δέ τοι κατέστησις τοῦτον· σοδέν προπίεται ἐπιρρα προσέπειρον μᾶλλον ὁ ἑστιάν, τοῦτο τοῦτον κατακλίσεις παρέκτηται ταῦτα πλαφούσις, οὐδέ τοι δέχην τὰς λεγενδάριες μίαν Μύκονον σποφίνας τὸ συμπόσιον. οὐ μὲν σῶν τὸ πάτερος δικαιολογία τοιαύτην οὐδὲ ἀδηφός εἴπειν ὅπερ Βιάρτος σοκεῖν Κρότωνας, οὐτε σκείνειν δυσὶ φίλων ἀπειπαλμόνιον διαγένεται οὐτὸς οὐδὲ, ζεσύτων μὲν οἰκείων, ζεσύτων δέ τερων γίνεσθαι κριτής, οὐ τοῦτο ξενομάχειν δύλαιον τοῦ προφανούμενού ὡστερού φιλοφρενίσας τοῦ πλεκτού, δύλαιον τοῦ πατέρος, οὐδὲ σύμβουλος ἐγένετο μὴ τοῦ πλεκτού πρόμονος. αὐτοπάτερος δέ οὐ ποιῶν ἑστιάν αὐτὸν εἴσαπτερος δικαιοτάξιν καρτιτών τὸν σοκέντην τὸν ποτοπότην, σοδέν κρινόμενων, τίς εστι βλέπων θνον, οὐ χείρων οὐ γέρας εἰς αὐγάνα κατείκασιν, δύλαιον δεῖπνου τοκτον. δύλαιον δέ χερήσιν πλαφούσιον δέται· τὸ μὲν ἥλικία, τὸ δέ οἰκείοτηπα πλαφεόντων. δύλαιον δέ, κατάσθητο· θεοῖν μελετήν τα συμπειστήν, τοὺς Αἰεστέλεις τόπους τὸν Θερσούμαχον τοῦ προθέμοντας ἔχει προχείρεις, σοδέν τὸν χρησίμουν πλεκτού μέντον, δύλαιον τὸν κεντρὸν δέξαι τὸν αὐγεῖσαν τὸν θεάρων εἰς τὰ συμπόσια μετάγενται, καὶ τὰ μὲν δημά πάλι πειρώμενον μηδένα σημοιοῖς, οὐ τούτον τὸν ποικιλάχοντα, οὐ πολὺ μᾶλλον οἷμα προστίκει τῆς ψυχῆς οὐτὸν πηλέν πανιψαλμόντων τὸν ποδῶν, εἰλαφράς καὶ ἀφελάς τοῦτο πότον δύλαιοις συμφέρεσθαι. νῦν δέ, τῶν μὲν δέ οὐγῆς πνοεῖ προστὸν πλεκτού τὸν πειρώμενα τὸν κεντρούμενον ἀφαρέσν, τῇ δέ φιλοπιμα πάλιν πλεκτού καὶ αἰαζεπερείλιν, τοὺς μὲν παπεινοῦντες, τοὺς δέ οὐγενεῖτες. καύτοι γε εἰ μὲν ἀκελευθέροις τῇ κατακλίσει προπόσεις τε σπειρέτερας καὶ πλεκτούς, εἴ τοι δέ οὐμίλιας καὶ πλεκταζερδύσεις, πλητάπασι ψυχόστατα πλεκτούς τὸν αὐτὸν φιλικού τὸ συμπόσιον. εἴ τοι δέ τοι ταῦτα σποτεῖσιν αἰδράσι φυλεῖσθαι, οὐ σοκεῖτε τοῦ πλεκτοῦ περίστητον ἐπίζολην ἀπύφεως καὶ ἀφελάς κατακλίνεσθαι μετ' δύλαιον, οὐδέ τοι τὸν δύλαιον ὄραντες ὅπερ δημοκρεπταῖς θέτει τὸ δεῖπνον, καὶ σοκεῖτε τοῦ πλεκτοῦ περίστητον τὸν δύλαιον, καὶ πλεκτούς τοῖς πλεκτοῖς περίστητον τοῖς πλεκτοῖς. εἴ τοι δέ τοι ταῦτα σποτεῖσιν αἰδράσι φυλεῖσθαι, οὐ κατακλίσεις οὐ πλούσιος συγκατεκλίθη τοῖς δύλαιοις τοῖς πλεκτοῖς. εἴ τοι δέ τοι ταῦτα σποτεῖσιν αἰδράσι φυλεῖσθαι, οὐ πλούσιος συγκατεκλίθη τοῖς πλεκτοῖς περίστητον τοῖς πλεκτοῖς.

A nullare vel addita vel detracta: sed eo naturę defœ-
dissima pulcherrimam formam redigisse, quod suis
queq; in locis constitueret. Verum hæc nos graui-
ra atque maiora à vobis discimus. Ipsi autem cerni-
mus sumtum qui in conuiuia fit, ordo si absit, nihil
iucundum habere, nihil liberale. Proinde ridicu-
lum est coquis & mēlae ministris curæ esse quid pri-
mo, quid secundo, medio ultimove loco apportens;
atq; adeo etiam vnguentis, fertis, fidicinæ (si adhi-
beatur) suum esse ordinem atque locum: istos, qui
ad hæc vocantur temere & fortuito iuberi discum-
bere, neq; etatis, magistratus, aliarumve id genus re-
rum villam haberi rationem. cum quidem conue-
niēte instituto ordine, & honore afficiatur præstan-
tior, & qui eo minor est, adsuetat locum cedere di-
gniori: præterea is qui collocat exerceatur in iudi-
cio & conjectura de decoro facienda. Neque enim
suus in confessu, suus in adstanto locus est potiori,
nullus est in discumbendo: neque præbitor, qui alij
prius quam alijs præbabit, in locis mensarum distri-
buendis discrimina personarū negliget, & principio
statim totum conuiuum faciet vnam (quod aiunt)
Myconum. Hoc fere modo pater suā causam egit.
Frater autem. Non ego sum (aiebat) Biante sapien-
tior: vt cum ille arbiter inter duos amicos esse recu-
sauerit, ego vna de tot necessarijs, tot alijs iudicium
faciam, latus non de pecuniaria re, sed de digni-
tate atq; præstantia sententiam: quasi vero non ad
tractandum comiter amicos, sed ad ægre ijs facien-
dum inuitasse. Evidem ineptus fuit Menelaus,
& prouerbio locum dedit, qui ad consilium dan-
dum accessisset non vocatus. Absurdior fuerit, qui
se pro conuiuatore iudicem constituat, ac discepta-
re velit nemine ei iudicium deferente, aut causam
dicente, quis quo sit melior aut deterior. cum qui-
dem ij non ad certamen, sed ad cenam venerint.
Tum dijudicatio ipsa non est facilis, alijs ætate, alijs
familiaritate præstantibus. oportebat que tanquam
declamationem qui meditaretur in comparandis
inter se aliquibus versaturā in promptu habere lo-
cos Aristotelis, aut Thrasymachi hyperballontas,
quibus de excellentia continentur argumenta. &
tamen sic nihil vtile conficias, inanem duntaxat
gloriam à foro & theatro in conuiuia traduxeris.
cumque alias animi perturbationes conemur par-
tim consuetudine conuiuali, illam fortunæ pare-
mus * quam multo magis oportet ex animo elue-
re, quam cenum à pedibus detergere, vt in conui-
uio possimus facile & comiter cum aliis versari.
E Nunc, cum iras & inimicitias vocatorum tentemus
conuiuio abolere, rursum eas ambitione iniecta ex-
fuscatamus atque incendimus, dum alios deprimi-
mus, alios extollimus. Iam si quidem accubitu co-
mitabuntur frequentiores propinationes, missus,
colloquia, compellationes: omnino pro amico &
familiari satrapicum habebimus conuiuum. Sin
erit vt æqualitatem inter conuiuas velimus alijs in
rebus seruare: cur non hoc sumto exordio adsiuefa-
cimus eos simpliciter & absque fastu inter se dis-
cumbere? cum statim ab ipsa ianua possint cerne-
re, Democritum ad conuiuum, non * eximium
vt * vrbem, in quo diuet accumbens cum tenuis-
simis * Cum hæc quoque essent dicta, & senten-
tiā postularer: Ego, inquam, non vt iudex adscitus
pronunciabo, sed tanquam honorarius arbiter me-
dium feriam. Nam si quis adolescētes, ciues, aut fa-
miliares conuiuio excipiat, condocefaciendi sunt,

vt aiebat Timon, absq; delectu & fastu quemvis locum accumbendi boni consulere, & viaticum ad amicitiam præclarum usurpare facilitatem. Sed de hospitibus, magistratum gerentibus, aut natu grandioribus, hoc modo philosophari si intendamus, verendum puto ne videamur fastum odio atriensi excludentes per posticum admittere, dum nimiam in differentiam atq; æ qualitatem introducimus. Heic enim & consuetudini aliquid dandū est, & legibus concedendum. nisi propinaciones etiam volumus & cōpellationes abolere, quibus aduersum eos quibus cum nobis res est, non promiscue utimur, sed quantum omnino fieri potest honoramus

Assessu, carnis missu, plenisq; cululis:
vt ille Lyciorum rex inquit, ordini honoris primas
partes tribuens. Alcinoum quoque laudamus, qui
hos pitem iuxta se collocaret,

*Gnatum iu^sisset cum surgere Laodamanta,
Carus præ reliquis ipsum qui pone sedebat.*
admodum enim humanum fuit & scitum factum,
quod supplicem in locum dilecti recepit. Sed & a-
pud deos est iudicium & discriminem huius rei. Ne-
ptunus enim quanquam ultimus venisset in con-
cionem, nihilominus

In medio consedit:—
nimurum hoc loco ei conveniente. Minerua autem
videtur eximium hunc locum habuisse, ut semper
Ioui proxime ad sideret. idq; Poeta innuit, de The-
tide dicens:

A sedit patrig, locum cedente Minerua.
& Pindarus dixerat dixit:

Spiranti flamas quæ prope fulmini assidet.
Dicit quidem Timo , non debere multis auferri
quod vni tribuas. At qui is magis adimit, quod pro-
prium vnius sit qui multis facit commune. Propri-
um autem vnicuique est, quo primas meretur : stu-
dium, virtus, adfinitas, magistratus. * Et quod fuge-
re vult ne conuiuis molestiam exhibeat, in id ipsum
incidit. nam ægrè facit alicui, qui eum vistato ho-
nore priuat. Cæterum dijudicatio mihi quidē non
admodum videtur difficilis. Primum, quia non fa-
cile multi vna inuitantur dignitate æquales. Dein-
de cum multa sint loca honorata , satis copiæ est
honores distribuendi, modo quis coniçere pos-
sit quis primus sit, quis medius. tum alios iuxta ami-
cum, aut familiarem, aut magistrum collocabit, ad-
iungens singulos ijs quibus in discumbendo ho-
nos fuit habitus. reliquis ego munuscula & amicam
tractationem potius, quam honore adhibeo. Quod
si honoribus pares sint conviua, interim morosi:
vide quam ego machinam admoueam. Honestis-
simum locum tribuo patri, si adsit, aut suo, socero,
patruo, aut alicui cognitorum, ei denique , cui a-
pud conviuatorem peculiaris sit quedam honoris
prærogatiua. Idque adeo commentum vnum est
de dijs , quæ ex Homeri pulchre præceptis desu-
muntur. Ibi enim Achilles cum videret Menela-
um & Antilochum de equestris victoriæ præmio
contenderet, metueretque ne ira & rixa longius
procederet, alij illud præmium tribuit : verbis hoc
præscribens, miseratione se ductum Eumelo hunc
honorem deferre, factò autem causam contentio-
nis illorum tollens. Hæc me locuto , Lamprias,
qui more suo in lectulo inferiore sedebat , alta
voce ex ijs qui aderant quæsivit , Paterentur-
ne à se corrigi delirantem iudicem. Cum omnes i-
tandem, inquit, philosopho parcat, qui natalibus, o

A (ὡς φησι Τίμων) ἀφελάδε καὶ ἀτύφως καταπέμπειν αὖτε εἰς
τὸν αὐτὸν τύχων χώραν, καλὸν εἰς φιλίαν ἐφόδειν τινὰ. Βίκελίαν
λαρυγγονότας. Καὶ ὥστε ξένοις, ἢ ἀρχοστιν, ἢ ὑπερβούτεροις φιλο-
θροῦς δέδηλο μὴ δοκιμήν τῆς αὐλείας τὸ πύρον ἀποκλεί-
οντες, εἰσάγειν τὴν τοῦ περιθύρων πολλῆς ἀπόχειρος εἰς, Καὶ ὡς
οὐκέτείαν καὶ νόμων δοτέον. Καὶ τοις πόσεις καὶ τοις αὐτοῖς
σεις διέλωνται. αἵς τοις τὰς ὅπιτην γχθόνας γέλοις ἀκρίτως,
διλλ' ὡς (οὐδέχεται) μάλιστα γχώνθων, οὐ μαλαθρούς οὐδρη τε κρέα-
σιν τε, ιδὲ πλείοντας δεπάεσσιν, ὡς φησιν οὐ τῷ ΜΕΛΛΕΙΝ Λιών βασι-
λαδέ, πάντας ταῦτας τοις πόσεις θητεῖν θέλειν. ἐπαγνοῦμεν δέ τοις

Αλκινοῖς, οἵ τε ζενούσι τρυφά παρὰ αὐτούς,
Τιον αἰαῖσσας ἀγαπήνοει Λαομέδοντα,
Οὐδὲ οἱ πλησίον ἡσοῦ μάλιστα δέ μιν φιλέουσεν. Τὸ γέρον
εἰς τὸ φιλευμένου χώραν καθίσατε ἵκετε, έπειδὲ ξενού ἐμ-
μελῶς καὶ φιλάνθρωπον. Εἴτε καὶ τῷ θεῖοις Διάκρισις
τὸν θεόταν. οἱ μὴ γέροντες πασειδάνιοι καὶ τοῦτος εἰς τὸν σκη-
νικοῖς τῷ χώρας περιπούστος. ήτοι Αἴθια Φάμεται τὸ πλη-
σίον αὐτὸν τῷ Διός τόπον οὔτε αἱρετον ἔχουσα. καὶ τῷ παρεμφαί-
νει μὴν οὐ ποτῆς δι' αὐτὸν τῆς Θέτιδός φοιτε, Ή δὲ γέρα
C παρὸ Διὶ πατεῖ καθέξετο, εἴτε δὲ Αἴθιαν. Διαρρήδης ἡσό^ν
Πίνδαρες λέγει, Πύρ πνέοντος αὖτε κεραυνοῖς ἀγχισταὶ γέραντες.
καὶ τοι φοιτάμενοι τίμων δέσι αἴφαρθροι τῷ διένοντεν ποιηταῖς μᾶλ-
λον. αἴφαρθροι γέροντες καὶ τοισιν ποιαν δέσμον. (δέσμον γέραντος
αἴφαρθροι ἐκάστου) καὶ ποιεῖ δρόμου καὶ παυσανίης τὸ πεστεῖον,
πέριττοι καὶ συγχρείακαὶ πέριττοι τοισιν οὐφέλειμνοι. Καὶ τὸ λυπηρόν
καὶ τὸ λυπηρόν εἴτε τοισιν κεκλημένοις φάγηται δοκεῖν, μᾶλλον
ἐφέλκεται καθ' αὐτοῦ. λυπηρόν γέροντος περιποτέρων τῆς σωτήρος η-
μῖν ἐκεῖσον. ἐμοὶ δὲ οὐ λίαν χαλεπόν εἴτε δοκεῖ τὸ περὶ τῶν
Διάκρισιν. περιποτέρων μὴ γέραντες φάμιλοι τοισιν αἰξιώμασι πολ-
D λεῖται μίδιν κακῶσιν οὐ ραδίως ἀπομνητῶσιν. ἐπειτα πλέο-
ντων τόπων σὺ δέξῃ γεγενόταν, αἴθονίατης Διαγομῆς θεῖν,
διὸ τις δέσμοις διώνται. τὸ μὲν, ὅπις περιποτέρως τὸ δέ, ὅπις μέ-
τερος τὸ δέ οπιπαρὸν αὐτοῦ, ημετά φίλουνος, ησωτήρος, η-
καθηγητῆς, διδοὺς ἐκάτω τῷ αἰξιωματικὸν λεγομένῳ. τοισιν
διῆρες δωρεᾶς καὶ φιλερεογάκει ἐλιπεῖ διάπαντεν μᾶλ-
λον τῆς θυμῆς. αὐτοὶ δεσμάκριτοι μὴν αἱ αἰξίαι, δεσκελεῖται
οἱ αὐτρες κατανοοῦσιν, οὐανίνα μηχανίσθε πάγω. καὶ ακρίνο γέροντος
εἰς τὸ ἐνδέξον μάλιστα τόπον, διὸ μὴ πατήτω, τῷ περιποτέρω
μηνος. εἰτοῦ μὲν, πάπων, η πενθερόν, η πατέρος ἀδήροφον, η Ι-
E να τῷ ὁμοσύλων, καὶ ιδίᾳς ἔχοντων τῷ περιποτέρω θυμού θυμῆς
καθηγεντων. καὶ γέροντος σκέψη δέπουθεν οἱ Αἴχλαδες τὸ Με-
νέλεων καὶ τὸ Αἴτιλοντας τῷ διέτερειν τῆς περιποτέρων
δρομίας ὄραν Διαφερομένοις, καὶ δεδοκικαὶ μὴ πορρωτέρω
περιποτέρων ὄργης καὶ φιλονεκίας, ἐπέρωτε βούλεται τὸ ἐπα-
θλον ἐποδιδόνται, λέγων μὲν Εὔμηλον οἰκτείρων καὶ Ηρόδην, ἐρ-
γαζούσης τοισιν περιποτέρων τοισιν αἴτιαν αἴφαρθρον. ἐμοὶ δὲ τοισιν
ταλέγεντος, οἱ Λαμπτρίας σκέψασθεντος καὶ Θύριδος, κα-
θάσθεται εἰώθει, μέγα φθεγξάμνοις, πρώτα τοισιν παρέντας εἰ δι-
F δόσαντος αὐτῷ νοοθετησαντας ληροδίτας δικαστήν. κελεύοντας δὲ
πομπήν των γέροντων παρρησίαν, καὶ μὴ φεύδεσθαι, Τις δὲ αἱ (εφη)
φείσαστο φιλεσόφου γένεσιν, καὶ πλουτῶν γέροντος, ὡς αἴρεσθαι,
uffissent eum libero ut sermone, nihilque parcere: Quis
pibus, magistribus, quasi spectandi primatum in theatro

σούμποσιφ κατόπεμποντος, ή ταχεδρίας ψηφιομάτων
ἀμφικτυνικῶν σιδόντος; ὅπως μηδὲ τὸ οἶνον τὸ τύφον α-
ποφέγγαμεν. οὔτε γέρωνς δένδρον, διλλά ταχές δέδυ-
δε ποιεῖσθαι τείναταίσις, οὔτε τὰς ἐνὸς ἐνέσου σχη-
πινάλειας, διλλά τὰς ἐπέρευν ταχές ἐπερευνάσσουν τὴν
μονίδαν, ὡς τῷ διήρων θεάν εἰς μίαν κενωνίαν ταχέλαμ-
βασίμον. Κατέ τὸ γέροντος οὐρανόμοτος τὸ Αἴτιον λίθον ή
τὸ Λακωνικόν ταχές τῷ βαρύσαειχόν τὰς δίλθυάς την
τούτην οἱ ζωγράφος τῷ πολυτελεστῷ χρώματι τὰς
τούτην τούτην διαδίδωσι χώραν. Κατέ τὸ ναυπηγός ταχέ-
ται τὰς Ιωνικὰς πίτας, ή τὰς Κρητικὰς κυπάριστας.
Διλλά ὡς δὲ διλλάλιοις ἔκεισα σωτερίαν τῇ σωτερ-
μοδέται μέλλῃ δέ κεινὸν ἔργον ιχθύον τῇ παλέῳ τῇ γερ-
μονιοι παρέχειν, οὔτε κατανέμοντο. τῇ τὸν οὐρανόν (οὐ
προστέχατο οὐδέποτε Πίνδαρος ταχεῖτεν) οὐ πομπαχόδ
δέ πέρι αἵα Τείλοντα, τῇ κάτω τὰς γῆν, διλλά ὡς δὲ αἱ
χεῖα τῷ Σεμάτων απαγόντοι, θετομήν τοι κέργαχοι θα-
λασσονόμοις Βαριωτοῖς, Νάϊμενοι, πηρύκαντε λιθορρί-
νων χελύων τε (φησὶ Εὔπεδοκλῆς) Εὐθὺς οὐδὲ τούτα χρω-
τὸς οὐδέποτε ναυτάσουσαν, οὐχὶ τοῦ οὐρανού τοῖς χωρεῖν,
διλλά τοῦ οὐρανού δέ κεινὸν ἔργον ποτεί σωτερίας, Ταύτης
ἔχουσαν. πομπαχόδοι δὲ διανάτα πονηρού, οὐ δέ δι-
δεόποτε, τῇ Ζεύτα, πίνοντα, ἐγενομένην, μάλιστα τὰς αν-
τῆς σπαδείνοντο μεταπέιδον, ὑπέρ τοι κακοῖς διῆροις ἀρ-
δίστοις, οὐ ταχεῖαν τοῦ φυλαχθασαντα, τακτικοῦ τοῦ πομ-
παχόδοις αἰδρός θέτι. ὄρθας δὲν ἔφαμεν λέγειν αὐτὸν ημεῖς,
τῇ Ηδηφονεῖς τῷ Σεμάτων οὐδὲ τοῖς σφρονικῶν; ἐλέγε-
μεν. Οὐδεῖς (εἴη) Φθόνος, οὐ μέλλοντε πειθαρία μετακι-
νοῦντι μοι τοι μετακινοῦντι δέ συμπόσιον, ὡς τῷ Ε-
παμινώντα τὰς φάλαγγα. σωμεχρωμένην δὲν οὔτε ποιεῖν
ἀπαντεῖς. οὐ δέ τὰς πάμπας τοι μέσου κελάσσας θρέατα,
καταβλέψας ἔκεισον, Αἴκυνσατε (εἴπεν) ὡς μέλλω σω-
τερίαν οὐμᾶς διλλάλιοις. Σούλεμαγε γέροντας ταχεῖτεν. δοκεῖ
γέροντος τοι τὸ Οὔμπερον οὐκ ἀδίκως οὐ Θεοῖς αἴτιά
Γαμιλῆνος ὡς τῷ ἔρωτικῶν ἀπεισού, οὐ πομπαχόδοις
τοι σωτερίας, τοι φατείας φατείας σωμέρμιξε: δέοντος
ἐργεῖν μετὰ ἔρωτικον παρεμβάσιον, οὐαὶ σύμπτωτον φά-
λαγξ διὸ ὅλης ἔμψυχην ἔχουσα δεομόν. Τοδιπο καγάθού-
λημα τοιποτα δύμην οὐ πλογοῖσι πλούσιον, οὐ-
δὲ νέωντα, Κατέ τὸν συγκαπαλίνων αἴροντα, τοι φί-
λωφίλον, (ακίντος γέροντος τοῦ πομπαχόδου διόπτη-
δοιν τοι θρέεσιν οὐδέποτε παρεμβάσιον τοιποτα
φιλομάθη, διεκόλαφος τοῦ πομπαχόδου, αδδολέων τοῦ πομπαχόδου
φιλήκοντον νεανίσκον, τοι δέ αἰλαζόν τοῦ εἰρωνα, παῖδες οὐρη-
λωφ τοῦ πομπαχόδου. ἐδὲ δέ που κατίδω πλούσιον μεγαλέ-
δωρον, ἀλέω τοῦ πομπαχόδου τοι γανίας θνῶς αἰασίστας πέν-
ταχεῖσον. οὐ ὡς τῷ οὐ πλούσιος κύλικος εἰς κεντρὸν διπο-
ρούντος θάντα. Θριστὸν δέ καλύτα συγκαπαλίνεατα Σ-
φιστή, τοι ποιητῶν ποιητῇ. Πτωχός γέροντος τοι
αὐτὸς αἰδάν. τοι τῷ Σωτηλῆς στοτὸς τοι Μόδεσος στοτὸς
τοι σωτερίδωτος ἐπος παρ' ἐπος εἶσωπον τοι φλέρα μήν,
διλλά κινδυνώτοις τοι καλλιστα. διηγηματίας τοι τραγα-
λιστας, τοι φιλολειδόρευς, τοι οὖσθύμοις, διλλάλων θη-
τὰ παρενθεῖσι μέσον, ὡς τῷ μεταλεγμα τῆς αἰτιτυπίας.

A locum aliquem in conuiuo tribuat, aut primum ius
dicendæ inter Amphictyones sententiæ? scilicet vt
ne inter pocula quidem à fastu simus immunes.
Non enim in collocandis ad mensas conuiuijs re-
spiciendum est ad gloriam, aut vnius cuiusvis di-
gnitatem: sed ad iucunditatem: puta, quo modo
vnuis ad alium sit affectus: quomodo ipsiis inter se
conveniat. quo pacto aliae etiam res in aliquam re-
cipiuntur communitatem. Nimirum qui domum
ædificat, non lapidem Atticum aut Laconicum ob-
nobilitatem præponit: neque pictor colori precio-
sissimo locum principem attribuit: neque naues
B campingens faber, Isthmicam abietem, aut creti-
cam cupressum reliquis priorem lignis ponit. Sed
vt inter se composita atque concinnata totum sint
opus factura validum, pulcrum, utile, sic ea dispo-
nunt. Ipsum adeo Deum vides, quem Pindarus no-
ster optimum artificem cognominavit, non ubi-
que supra ignem, infra terram posuisse: sed in eo
vsum ac necessitatem corporum secutum. Empe-
doclēm audi.

*Inspice tergigraues conchas quandoq; marinas:
Buccinus, exemplog; obducta chelys tibi saxo
Esse potest summo ut videoas in corpore terram.*

C hanc enim habent hæc constitutionem, quam non
naturalis locorum distributio, sed noui operis con-
fectio exigebat. Sane confusio & ordinis distractio
vbiique mala est: verum vbi ea incidit homini-
bus, & quidem potentibus; contumelia, alijsque in-
fandis malis demonstrat suam prauitatem. quæ
præuidere atque præcauere hominis est ordinis at-
que concinnitatis gnarum se esse profitentis. Re-
cte eum ista dixisse affirmauimus, ac interrogauim-
us curnam nobis istas ordinis atque concinnita-
tis rationes inuidenter. Profecto, inquit, non inuideo,
si permittitis mihi, vt quo pacto phalangem
Epaminondas, ego conuiuij ordinem mutem, me-
lioremque redigam. Vniuersi nos potestatem ei
permisimus hoc agendi. Ille pueris ē medio iussis
discedere, in singulos intuitus: Audite, inquit, quo
modo vos statuerim componere. volo enim prædi-
cere. Videtur mihi Pammenes Thebanus haud
iniuria reprehendisse Homerum, vt amatoriæ rei
ignarum: qui tribus tribubus, curias curijs adiun-
gi iuberet, cum oporteret amatori amasum adponi,
vt tota phalanx animato devincta vinculo con-
spiraret. Pammenem ego fecutus, ita cōuiuas dispo-
nam, non vt diuitem diuiti, iuveni iuvenem, prin-
cipem principi, amico amicum adiungam: quæ dis-
positio ociosæ est, neque ad benevolentiam paran-
dam augendamve quicquam cōducit. sed id quod
vnicuique deest accommodans, homini qui de re-
bus ad humanitatem facientibus libenter differat,
studiosum discēdi apponam, moroso mansuetum,
loquaci seni adolescentem audiendi audum, glo-
rioso subsannatorem, iracundo tacitum. quod sic
vbi diuitem conspexero munificum, excitabo ex
angulo aliquo & ad eum adducam probum paupe-
rem, vt tanquam ē pleno poculo in vacuum aliquid
ex illo in hunc defluat. Sophistam verò adsidere so-
phistæ, aut poetam poetæ nolo:

F *Vrit enim cantor cantorem, & egenus egenum.*
quanquam Soficles iste & modestus epos cōferen-
tes * fomitum flammam quidem, sed pericitantur
pulcerrima. Rixosus etiam, dicaces, & iracundos
duello in medium interijciens placidum aliquem,
tanquam ad emolliendum extremorum rigorem,

deditos contra palæstræ, venationi, aut agriculturæ coniungo. Similia enim quædam inter se coniuncta pugnam cident, ut galli:aliis conuenit, ut graculis. Potores etiam conduco in vnum, & amatores, non modo quos amor viri mutuus, vt ait Sophocles: sed etiam qui mulieres & virginis depereunt. Eodem enim flagrantes igni, magis inuicem coalescent, sicut ferruminatione glutinatum ferrum. nisi quidem forte eiusdem amore siue maris siue feminæ ardant.

*Cur is locus, qui consularis appellatur,
in honore habeatur.*

Quæstio tertia.

B

Secundum hæc incidit quæstio de locis. aliis enim apud alios locus honoratur. vt Persis medius, quem accumbens rex occupat, videtur honestissimus: apud Græcos primus: apud Romanos mediæ mensæ ultimus, quem ipsi consularem vocant: apud quosdam Græcorum iuxta Pontum habitantium, vt Heracleotas, mediæ mensæ primus. Maxime autem de consulari loco dubitatum à nobis fuit, qui cum apud nos haberetur præcipuus, causa eius rei neque vt quia primus, neque vt quia medius esset, definiti poterat. tum quæ ei accidunt, partim non sunt propria, partim nullius videntur momenti. Tria tamen ex his quæ dicta sunt, nos mouerunt. Vnum, quod deiecit regibus consules, cum ad popularem formam omnia redigerent, scipios è medio & regio loco deorsum subduxerunt: ne vel ipse locus tanquam regii imperii ac potestatis reliquæ quædam molestus esset ciuibus. Secundum, quod cum duæ mensæ in uitatis tribuuntur: tertia, eiusque primus locus maxime coniuatori congruit. ibi enim tanquam auriga aut gubernator dextre potest intueri in ministeria, & à proximis locis, non ita longe remouetur, quin compellare possit & colloqui. locus enim infra eum, vxoris est aut liberorum. qui supra, is vt par est, tribuitur coniuuarum honoratissimo. Tertium fuit, quod huius loci proprium videbatur: opportunitas nimirum ad actiones obeundas. Non enim consul Romanorum more Archiæ Thebanorum polemarchi agit, vt litteris inter cœnandum aut sermone aliquo considerationem requirente oblatis, tantum fatus In crastinum seria, epistolam reiciat, ac poculum Thericleum arripiat. sed in hoc ipso temporis articulo sollicitum admodum ac circumspectum se præbet. Quippe non modo

Nox incutit gubernatori, qui sapit,

Dolorum, -

vt est apud Æschylum: sed & in quovis coniuicio, quavis animi recreatione & oblectatione conuenit magistrati ac principi curare, vt & audiat, & mandet quæ opus est, & subscribat. quod vt facere possit, hunc habet locum eximum: vbi secunda mensa ad primam applicata angulus flexu suo intercapidinem facit, quæ spacium accedendi, alloquendi, & audiendi præbeat scribæ, lictori, stipatori, nuncio ab exercitu venienti: cum interim consul neque molestiam cuiquam coniuuarum exhibeat, neque ipsi obturbetur à quoquam, sed & dextram & vocem libram habeat atque expeditam.

Niōs c̄roχλουμ̄on τ̄m̄ συμποτῶν, δ̄ll̄a κ̄i χ̄εισα κ̄i φωνῶν τ̄m̄ δ̄ll̄iον ἔχοντι κ̄i ἀκάλυτον.

A ἀλέπηκες δὲ καὶ κυνηγοῦσι καὶ γεωργοῦσισσαῖς. τὸν γὰρ ὅμοιοτέταν, οὐ μὴ μάχμος, ὡς αὖ ἀλεκτριόνων δὲ ἐπιδίκης, ὡς αὖ τὸν κυλοῖσι. σωάγα δὲ καὶ ποιητικὸς εἰς τούτῳ ἔρωτικός, καὶ μόνον ὅσσις ἔρωτος δῆμον ποιητικός εἰς τούτῳ (αὐτὸς Σοφοκλῆς) ἀλλὰ καὶ τοὺς ἑταῖροι καταξιώντες πάντοις. δέ γε αὐτῷ ταλπόμυοι πνεῖ, μᾶλλον ἀλλήλων αἰνιλήνοις, καθάπερ ὁ καλλώμυος σίδηρος, αὐτὸν τὸ Δία τῷ αὐτῷ τύχωσιν τῆς αὐτῆς ἔρωντες.

*Διὰ πί τῷ τόπῳ ὁ καλλώμυος τοικός
ἔχειμι. Πρόσλημα γ'.*

Tούτου αὖ τῷ τόπῳ σκέπτεσθαι τοῖς αἴλεσις ἔντημι. Γέροτης μὴν ὁ μεσάπτωτος, εἴποι κατὰ κλίνεται ὁ βασιλές· Ἐλλοι δέ, οἱ τεῖχοι. Ρωμαῖοις δὲ οἱ τῆς μέσης κλίνης, πελμάτων, οὐ τοικόν τε ποιητικόν πολέμους. τῷ δὲ τὸν Γόντον Εὐλίων σίσιοις, ὡς αὖ Ηρακλεώτας, ἐμπαλινὸν τῆς μέσης τεῖχος. ἀλλὰ αὖ τῷ γε τοικόδελευτικόν μάλιστα διπορεύεται. δέ γε εἰπώτε τῷ θυμῷ καθ' ήμάς, καὶ τὸν αἴτιαν οὔτε αἰτιας τορβάτος, οὔτε αἰτιας εἶχε, νεομισθίνιος ἐπι. καὶ τῷ συμβεούσῃ τῷ αὐτῷ τὰ μὴν οὐκ ἵδια τούτου μόνου, τὰ δὲ οὐδὲ μᾶς αἴτια σπουδῆς εφαίνετο. πλὴν πείσατε τῷ λευθέτων σκίνει· φράτοι μὲν, ὅποις βασιλεῖς καταλύσαντες οἱ ὑπατοι, καὶ τοῖς θυμοῖς συγχωρεῖστε, οἱ τῆς μέσης καὶ βασιλικῆς χάρεις, τοικόντες μέλεις καίτησαν συγχωρεῖστε, οἱ μηδὲ τὸ τῆς στρατικῆς αὐτῷ τῷ θυμοῖς εἴπαρχοις εἴναι συνέσσονται. δέ τε περι τῷ τῷ λευθέτων σκίνει τῷ θυμῷ συμβεούσῃ τῷ πότῳ μάλιστα τῷ εἰσιλυτός ζεῖν. οὐ γὰρ ἵδιν οὐτῷ Ρωμαῖον ὑπατος, οἷος Αρχίας οἱ Θηραῖοι πολέμιος, οὐτε γειματῶν οὐ λέγων αὐτῷ μεταξὺ δειπνοῦ πτιφούσσος αἴτιον τεσσάρων εἰπιφεγγάμην, εἰς ἓω τὰ σπουδῆα, τὰ μὲν ἐπιστολὺν παραδομένη, λαβεῖν δὲ τὸν θείκλειον. ἀλλὰ μάλιστα μεματικῆς τελεσκεψέμενος σὺ τοῖς ζειστοῖς καρεῖς. οὐ γὰρ μόνον ὡδίνα τίκτει κιβωτοῦ σοφῷ (κατὰ τὸ λευθέτων) πᾶσαν δόλον, ἀλλὰ καὶ πότου πᾶσα καὶ αἰσθετὸς ἱδονὶς σρατηγῷ αρχοῦν περιβόλον τοῦ θυμοῦ. καὶ ἵνα αἰκνεούτη τε ἀδεῖ καὶ τεστάζει καὶ ταυτογάθαι δύνηται, ποτορ ζειρετον ἔχει τὸν τόπον. σὺ φέτης διλτέρεις κλίνης τῇ φρώτῃ σωματούσῃ, οὐ γανία Διάστατη ποιούσῃ τῇ καμπῇ, δίδωσι καὶ γειματεῖ καὶ ταυτορέτη καὶ φύλακι σωματος καὶ ἀγέλωτον διποτέρειδον τεσσελθεῖν, Διάλευσίνα, πυθαδη, μήτε πίνος στοχλοῦστος αὐτῷ, μήτε

F

Ποιὸν Ήνα δεῖ τὸν συμποσίαρχον εἶναι.

Γέροντημα δ'.

Kράτον ὁ γαμβέσης ἡμέρα καὶ Θέων ὁ ἐπάρος ἐνὶ τούτῳ πότῳ παρονίας δέχεται λαζανής, εἴτα πανσελήνης, λόγου ἐποίσαντο τοὺς συμποσίαρχας, οἰόμνοι με δεῖ τε φαντοφορεῖται μὴ τελεῖδεν ἔθος σκλαψθὲν πομπάσιν, διὰ διανοεῖται καὶ καταστῆσαι πάλιν τοὺς δέχεται τοὺς νεομοιρένους ὑπιστάσαι τοῖς τὰ συμπόσια καὶ Διαχρότησιν. ἐδόκει δὲ ταῦτα καὶ τοῖς ἄλλοις, ὡς τε θύροις σκλαψθένται πάλιν τοὺς δέχεται. Εἶποί τοις (ἔφην εἶναι) Βοδοῖς τῷ πάσιν, ἐμποτὸν αὔροιμα συμποσίαρχον ὑμέν, καὶ κελύθω τοὺς μὲν ἄλλους ὡς βούλοντας πίνειν σφι πατέοι, Κεάτων δὲ καὶ Θέωνα τοὺς εἰσηγητάς καὶ νεομόρέτας τῷ δόγματος, ἐν τοῖς τύποις Βεργέως διελέγειν ὅποιον ἐντα δεῖ τὸν συμποσίαρχον αἱρεῖσθαι, καὶ τί ποιούμνος τέλος ὁ αἱρετοίς δέχεται, καὶ πῶς χειράδη τοῖς καὶ συμπόσιον δεῖ διελέσθαι, τὸν λόγον ἀλλοῖς ὑπιτρέπων. μικρῷ μὲν διανοεῖται παραγούμνοις κελύθοντας δὲ πομπάσι πειθαρεῖσθαι, καὶ ποιεῖν τὸ ταρεστόμνον, ἐφη ταρέτερος ὁ Κεάτων, ὅπιδεῖ τὸν μὲν φυλάκιον αἱρεῖσθαι, φυλάκιον δικαστῶν (ὡς φησιν οἱ Πλάτων) εἴτε τὸν δεῖ συμποτῶν, συμποτικώτατον. ἐστι δὲ Σιούτος, αὐτῷ μήτε τῷ μεγίστῳ διάλωτος ἢ, μήτε ποτέ τῷ πίνειν αἱτούμνος. διὰ δὲ ὡς ὁ Κέρεστης λακεδαιμονίοις γράφων, ὅπιτε τε ἄλλα τοῦ αἰδελοῦ βασιλικά περέστησεν, καὶ Φέροι κελάσι πολιῶν ἀκεστον. ὃ περὶ παρειανὸν ὑπειπούσῃ αἱρέμνον ὃ περὶ πομπάσι τῷ φωνῇ, αὐδῆσι, καὶ παραδηγανεῖ μᾶλλον ὡς συμποσίαρχον ὑπιτίθειος. ὁ μὲν διανοεῖται περικλῆς στάχις ἡρῷος ερατηγος αἰελάκιαν τῶν χλωμάδα, περφτος εἰώθει Διαλέγεσθαι ποτέ τούτον, ὡς αὐτῷ τῶν μητρόσκον, Οὐρανοῖς Περικλεσίοντας ἐλεύθερον αἱρεῖσθαι, Αἴθιαί τον δέχεται. ὁ δὲ συμποσίαρχος ἡμέρην σκείνα λεγετας ποτέ τούτον, Φίλων αἱρεῖσθαι. ίνα μήτε αὐδημονεῖν ὑπιτρέπη, μήτε ταῖς ἱδοναῖς αἱρεῖσθαι. δεῖ δὲ καὶ αποδῆσιν τὸν αἱρεῖσθαι πινόντων οἰκεῖον εἴτε, καὶ παρδίας μὴ ἀλλότερον, διὰ δὲ πασοσυγκεκραμένοις ποτέστησι αἱρότερε. σημεῖος δὲ μᾶλλον, ὡς αὐτῷ οἶνον αἴτειον, διπονθίον τῆς φύσιτος τὸ αὐτηρέν. ὁ γάρ οἶνος αἴτειον δὲ οὐδὲ εἰς τὸ μέτειον, μαλακώτερον ποιῶν καὶ αἰνυγέμνων. ὡς αὐτῷ γνωστὸν ἔλεγε τὸν Κλεάρχον τὸ σκυδερόν τὸν αἱρεῖσθαι αἱρέτας στάχιος μάχαις ἵδην καὶ φαῦλον ὑπιτρέπειν Διάδημα τοῦ πατέρα, οὐτωσούμηνος φύσιτον πικρός, διὰ διαμνήσης αὐτηρέν. εἰ τῷ πίνειν αὐτέλμνος, ἵδην γίνεται καὶ ποτέστησι φιλέτερος. ἐπιτίθεται δὲ ποτέστησι τὸ μέλιστα μὲν ἐκέσου τῷ συμποτῶν εμπειρωτέχειν, τίνα λαερβάδι μεταβολὴν σφι οἴνῳ, καὶ ποτέστησι πάδος αἱροσφαλήσεται, καὶ πῶς φέρει τὸν αἱρετον. οὐ γνωστὸν μὲν δέ ποτέστησι ὑδωρέτερον ἐπέρου μέζης, οὐδὲ οἰνούν μὲν δέ ποτέστησι οἶνον σοκεῖται ιδία κεχροῖς, οὐδὲ τῷ συμποσίαρχῷ γινεσκόν ποτέστησι, καὶ γινεσκόν φυλάκιον. οὐδὲ αἱρονήσεις, τὸν μὲν ὑπιτείνων τὴν πόσιν, τὸν δὲ αἵτεις καὶ τῶν μητρώον μέρη συμφωνίαν σκλαψθέσκατασθησθαι φύσεις. ὅπως μὴ κατέλημπεκαθίσται τοῖσιν, διὰ τοῦτο πιν μέτρῳ καὶ σώματος δυνάμει. Θοικεῖον ἐκάτη καὶ ποτέστησι φορεῖν στονερωταῖ.

F

Qualem oporteat esse magistrum conuiuii.

Quæstio quarta.

Cratio ad finis, & Theo socius noster, quodam in conuiuio cum iam & ceptum esset largius potari, & desitum, mentionem intulerunt de magistro compotationis, censueruntq; me, vt qui sertum gererem, non debere negligere consuetudinem iam fere omnino exolescentem de eo qui præcesset conuiuio, sed eam in vsum reuocare. Hæc sententia ita placuit reliquis, vt vniuersi cum strepitu me ad id cohortarentur. Ibi ego: Quando, inquam, omnibus vobis ita videtur, ego meipsum conuiuii modipotatem constituo, iniungoque reliquis, vt in præsentia bibant suo quisque arbitratu: Cratoni autem ac Theoni autoribus huius decreti, atque legislatoriis, vt breuiter atque sub exemplo explicit, qualis sit arbiter ille compotationis diligendus, & in quem scopum intentus debeat, ac qua ratione moderari compotationi. Ipsi viderint, quomodo inter se vices differendi partiri velint. Cum illi simulata tergiuersatione vñ aliquantulū essent, omnes tamen iis suaderent ut principi obtemperarent, & iussa exequerentur: prior ita orsus est dicere Crato. Quemadmodum Plato præfectum vigilum vult esse quam maxime vigilem, ita inter cōuiuas is debet magister constitui, qui quam maxime sit aptus compotando. Talis erit, qui neque obruatur facile ebrietate, & tamen ad bibendum sit alacris. sitque Cyri similis, qui ad Lacedæmonios scribens, profitebatur se cum aliis in rebus fratre ad regnum gerendum aptiore esse, tum facile etiam multū meri ferre. nam & vinosus, contumeliosus fuerit & indecorus: & omnino sobrius, iniucundus, ac mores quam conuiuiū regendo aptior. Evidem Pericles quoties prætor creatus chlamydem primum indueret, secum solebat colloqui tanquam semetipsum commoneficiens, Animum aduerte Pericles, liberis hominibus imperas, Græcis imperas, Atheniensibus imperas. Ita noster conuiuii moderator secum reputabit, Amicis se præesse: vt neque permittat eos turpiter agere, neque voluptibus prohibeat. Et oportet eum cum seriis bibentium studiis esse accommodatum, tum à iociis eorundem haud alienum, sed ad vitaque probet temperatum: ita quidem, vt boni instar vini non nihil ad austoritatem ingenio sit propensiore. id enim vino emollietur, & ad mediocritatem redigetur. Atque vt Xenophon ait, Clearcum hominem alioqui austrum & agrestem, in præcliis ob audaciam iucundum hilaremque fuisse visum: ita qui natura non morosus, sed grauis sit atque austerus, inter potandum mitescens, amicior sit atque iucundior. Præterea debet peritus quam maxime esse, quam vnicuique conuiuarum mutationem vinum adferat, & ad quod affectionis genus proclivior sit, ac quomodo merum ferat. Non enim vini quidem est alias alia ad aquam contemporatio, quam pincernæ regii habentes cognitam, alias plus, alias minus aquæ suffundunt: homo autem ad vinum non habet suum temperamentum. sed & est, & magistro conuiuii cognitum esse debet, ab eoque obseruati: vt musici in morem aliorum animos potando contentiores, aliorum abstinentendo remissiores reddens, è diuersitate æquabilitatem atque consonantiam conficiat: ne hemina & acetabulis æqualitas æstimetur, sed modo quodam opportunitatis & vi corporum sua vnicuique vini portio tribuatur.

Quod si hoc difficile est, ista quidem omnino tenenda sunt arbitrio bibendi communia de naturis & æstatibus. puta, quod senes facilius inebriantur quam iuuenes, qui mouentur subinde quam quiescentes, insomniis & curis vexati, quam qui animo quieto sunt & hilari * affatim & de * abducentes à lasciuientibus. Atque hæc qui cognita habeat, facilius ignaro decorum concordiamq; conuiuio temperando adsciscet. Illud nemo sane ignorat, magistrum conuiuii omnibus debere amicum esse conuiuis atque acceptum, cum nullo similitates aut inimicitias exercere, alioqui neque imperando tolerabilis, neque distribuendo æqualitatis obseruans, neque colludendo inculpabilis erit. Talem ergo (aiebat) tibi ego, mi Theo, conuiuii præfectum verbis tanquam è cera fictum trado. Tum Theo. Evidem, inquit, accipio virum probe & conuiuio conuenienter formatum. nescio autem an si vbique eo vtar, decoraturus sim opus. * hunc mihi videtur * conuiuum * adducturum nobis: & visum iri modo concio populi remp. in sua potestate habentis, alias schola rhetorica fieri, mox ludus talarius, interdum scena & pulpitum. nisi forte non videtis inter coenandum alios de rep. & iudiciis disputantes, alios declamantes & scripta sua recitantes, quosdam mimis & saltatoribus præmia constituentes. Alcibiades vero & Theodorus Polytionis conuiuum pro adyto vbi homines sacris initiantur usurpauerit, facigerationes & mysticas actiones imitando. Quæ omnia ego præfecto conuiuii nequam negligenda arbitror. sed & sermonibus, & spectaculis, & ludicris locum dabit iis duntaxat, quorum usus ad scopum conuiuii pertingit. is autem est amicitiae vel confirmationem vel initium voluptate quadam inter conuiuas efficere. Est enim conuiuum oblectatio inter pocula, ob gratiam in amicitiam desinens. Iam cum in omnibus rebus id quod sincerum ac nulla alia re permixtum est, fastidiosum sit & damnosum, ipsa autem mixtio nisi tempestive & modo adhibitio sit, omnia turbet, & cum iucundis utilitatem detrahatur, tum vtilia molesta redigat: nimurum etiam bibentibus arbiter mixtam quandam prouidebit oblationem. Quod ergo vulgo dici solet, iucundissimam esse nauigationem propter terram, & deambulationē iuxta mare: id huc transferet; itaque seria iocis temperabit, ut & iocantes serium vtcunque aliquid sectentur, & rursum seria agentes animum recipient, veluti à nausea, dum ad ludum iocumque propinquum respiciunt. Nam & risus potest ad multa vtilia accommodari, & serię res dulcedine aliqua temperari.

*Inter echinopodes velut asperam & inter ononin
Interdum florent mollia leucoia.*

Qui verò ludi sine seriis rebus comesatum veniunt in conuiua, eos iubebit accurate cauere, ne fallant contumeliam, sicut altercum vino inferentes, iis quæ vocantur mandatis, ut dum balbos cantare, caluos se peccare, aut claudos saltare iubent. Sicut Agamemnon Academicus, cui crurum alterum tabe consumptum & exile erat, insultantes compotores, iussuerunt vnumquenque uno dextro stantem in pede poculum ebibere, aut multam persolue. cum autem ius mandandi ad ipsum peruenisset, omnes iussit ita ut ipsum viderent bibere: allataque inani testa, in eam inserto debili pede poculum exhausit: reliqui omnes cum periculo facto prestare se id non posse viderent, multam soluerunt.

A ei δὲ τόπογε δεσκελον, σκέψας ἥ πομπάς διειδέναι εἰ συμποσίαρχως προσίκει τὰ κειμὰ τοῖς φύσεις καὶ τὰς ηλικίας οἷον, προεύταυ τάχιον μεθύσκειν νέων· σαλβόριθμοι, πρεμέντων· ἐλλυποιούσης πεφρονικότες, θερμοκαὶ ιαχεράν· αὐτέδην καὶ πελαγέρως απάγοντες τάσσελγαμόντων. καὶ τοιᾶσα γηγόνων πολὺ πιλάλοι τάχιονος προσθήματος εἴτε προσπάζων, οἵοις αὐτές απέκλητος εἴσαι. Τοῖς τον, ἔφη, σοὶ, Θέων ἐγώ τὸν δρόσον συμποσίου πλάσας, ὡς τῷ σκηνῷ, τῷ λόγου τοῦ προσδιδόμενος. καὶ Θέων, Αλλὰ δέχεμαι μόνον εἴπειν. οὕτω πιλάλοι απειργασμένον τὸν αἴμρακα συμποτικόν. εἰ δέ γένοσμεν καὶ πᾶν αὐτό, καὶ μὴ καταδυωμένον δέρχοντος, όποιδε. Εἰ δέ μοι δοκεῖ Σιδότος ὁν τὸ συμπόσιον ὡς αληθῆς αἴτιον ήτιν, καὶ μὴ ὀψιαδαὶ τοῦ πλεύρας δημοκρατικόν, τοῦ δὲ χολιῶσσοφεροῦ γρονθόν, αὐτής δὲ κατεύθυντος, εἴ τοι που σκηνῶν, καὶ θυμέλων. Ηγέροντος ὅρατε, τοῖς μὲν δημοταγωγοῖς καὶ δικαιοδίοις τοῦ δεῖπνου, τοῖς δὲ μελετῶντας τοῖς αἰγαλόσοφοις αὐτῶν θυμέλαισαν συγκράμματα, τοῖς δὲ μίμοις καὶ ὄρχησισ αγωνιστοῖς; Αλκιβιάδης δὲ Θεόδωρος τελετέρεον εποίησεν τὸ Γολυνίωνος συμπόσιον, δημοπούλῳ δαδυχίας καὶ ιεροφανίας ὁν Γολύνην, οἵματα, δέρχονται πολέμον, διλλὰ καὶ λόγοις καὶ θεάμασι, καὶ παρδίαις δώσει τόπον, σκεινούσιον δέσποτος τὸ συμπόσιον τέλος διεκρίνεται. τῷτο δὲ τοῦ φιλίας ἀπίταν, ηγέρειν δὲ ίδοντος σκεργάσσασθαι τοῖς παρεδότοις. Άφεγαντι γέροντες δὲ οἵων τὸ συμπόσιον εἰς φιλίαν τοῦτο κάτιστο πελετῶσα. ἐπειδὲ δὲ πομπαῖον πλήσιον, καὶ πομπαῖον βλασφεμεῖ τὸ ἀκρατον. η δερμάτισ οἱς αὖ σκερφῇ καὶ μετά μέτερον τοῦ διαδήματος τοῦ πατέρα, καὶ βλάπτει τὰ ιδέα καὶ λυπεῖ τὰ ὠφέλιμα. δῆλον δέ τοι τοῖς πίνοσιν οὐτισάτης μεμιγμένης ινά παρέχει Διαγωνίων. ἀκρύω δῶν πολλαῖν λεγόντων, οὐτε πλοΐος μὲν οὐ τοῦτο γάλην, πεπίπτως δὲ οὐ τοῦτο θάλασσαν ιδίον δέσποτον. οὔτε τοῦ διαδήματος παρεπόντες. Εἰ γέροντος γέλωσε γηναδαὶ τοῖς παρεπόντες αὐτοῦ γένεται παρεπόντες. Ως αὖ ἐχινόποδας καὶ αἱ τρυχεῖαι οὐσων Φύονται μαλακῶν ιδίᾳα λευκήσιον. οὔτε δὲ αὖ παουδῆς ἐπεισωμάτων τοῖς συμπόσιοις παριδιαί, ταῦτα διπλελαμένας Διακελδύσσοντας τοῖς συμπόταις διατελεῖσθαι μὴ λαθωσιν οὔτεν καὶ αὐτέλγειαν πεπάνθησιν οὐσκύαμον. λεβόντες οἰνωσίς λεγομένοις τοῦ πατέρα τοῦ διαδήματος τοῦ διαδήματος, περιπάτησοντες αὐτοῖς φελλοῖς, η κτενίσεσθαι φαλακροῖς, η ασκωλαίρειν χωλεῖς. οὕτως Αγαμένοντες τοῦ σκέλος επιπρεπόντες οἱ ξυμπόται, πάνταις σκέλελθουσαν δέποις ποδὸς ἐγώτος σκητική τὸ ποτήριον, η ζυμίαν κατεβάλλοντες τῷ δὲ πορφυρίοντες αὐτοῖς εἰς αὐτον, σκέλελθοντες πάντας οὔτεν πεινόντες οὐσαν αὐτον ιδωσι. καὶ κεραμίς κενοῦς κεμαζέντος, εἰς τῷτο τοὺς αὐτεν πόδα καθεῖσις ζέσπει τὸ ποτήριον, οἱ δὲ ἄλλοι πάντες, οὐσαν πεινέτο πειρωμόνοις αδύνατον, ἀπέποισι τῷτο ζυμίαν.

χαῖρε δῶν Αὐτοπίτηρος καὶ ποιητέου δύκαλον οὐτανῆς ιλα—
ερις τὰς ἀμυνάς, καὶ ταρσούς τάγματον ἐθιέον χεῖσθαι ταφές
ηδονῶν καὶ ὠφέλων, τὰ σικεῖα καὶ δινατά ταὶ κερομοῖ—
τα τὸν δραμντα, ταρσούς τάσσεται, ὁδηγοῖς διστρόποικοῖς εἰ—
πεῖν, φιλοσόφοις λόστροι πιττών διπορευόμενον, ποιητᾶς ταρ—
ενέργειας τίχοις. ήδες γέρος εἰς τὸν ἔκαστον ἀγαπητοῦ καὶ
ταρθήμενος ἵνα αὐτὸς αὐτὸς τυγχάνοι κεράτης ὡν· ὁ μὲν
δῶν τῷ Αὐτοπίτηρον βασιλέας ἀθλον ταῦτα κίρκεις κατέπι—
γαλε ταῦτα καὶ ηδονῶν ἔξεδροις· συμπόσιον δὲ βασι—
λέας αἰτεῖον ἀθλον αὐτὸν καὶ γέρεας ταρθεῖται ταὶ παιδιάν α—
νύβεισον εἰσηγοποιοῦνται, καὶ τέρψιν ὠφέλωμον, καὶ γέλωται
μὴ μέρμου μηδεῖσθεν, διλλὰ χάριτος καὶ φιλοφεροῦνται
ἐπάρον, σὺ οἶς τὰ πλεῖστα ναυαρχοῖς συμπόσιοι, μὴ τυχόνται
παιδαρχίας ὅρθης. ἐτί δὲ σωφρενος αἴθρος ἔχθρας Φυ—
λάρχειας ταῖς ὄργησ, σὺ αὔραται, τὰς ἐπιπλεονεξίας· σὺ
γυμνασίοις καὶ παλαιστρας, σὺ φιλοεικίας· σὺ δὲ δέρχαις
καὶ φιλοημίας, σὺ φιλοδοξίας· σὺ δὲ δείπνῳ καὶ τῷ
πότῳ, σὺ παιδιάς ἐπιπλεονεξίας.

Παῖς εἴρηται, μοισικὴν δὲ ἀρχέρως διδάσκει.

Πρέβλημα ε.

PΩΣ εἴρηται τὸ -μοισικὴν δὲ ἀρχέρως διδάσκει,
καὶ ἀμουσος ἔτερον, ἔχεται τοῦτο τὸ Σωσίφ, Σαπ—
φίκαι, Σινάνι, αὐτέντων, ὅπου καὶ τὸν Κύκλωπα μού—
σαὶς διφάνοις ιαδαῖς φυοὶ τὸν ἔρωτα. Φιλόξενος. ἐλέγθη μὲν
δῶν ὅπι ταρσούς πολύτα τόλμαν ὁ ἔρωτας καὶ κυνοτομίαν συγχω—
ροῦσα δεινός ἐστιν, ὡς αἱρεῖται πλεύτων τὸν αὐτὸν καὶ πομπὸς
θητειρπτὸν ἀνόμαστο. καὶ γέρος λάζλον ποιεῖ τὸν σιωπηλὸν, καὶ
τὸ πατερικὸν τὸν αἰχματιλόν, θητειρπτὸν δὲ καὶ φιλέπονον,
τὸ ἀμελῆτράθυμον. ὃ δὴ αἱρεῖται πιμέλισα θαυμαστειν, φε—
δωλός αἵρεται τεκτονικοῦ μικρολόγος, ἐμπεονεις ἔρωτα, καθάρος
εἰς πῦρ σιδηρος, αἰθέλεις καὶ μαλαζθεῖς, ἀπαλόσκην ὑγρῆς
καὶ ήδιων. ὥστε έντι τὸ πατερικὸν μὴ πομπὸν φαγεῖσθαι
γελοῖον, ὅπι ταρσούς φύλλῳ τὸ τῷ ἔρωταν δέδεται βα—
λαντικόν. ἐλέγθη δὲ καὶ ὅπι ταὶ μεμένειν τὸ ἔρωτα ὄμοιόν ἐστι·
ποιεῖ γέρμοις καὶ λαζερός καὶ Διακεχυμόνος. θυμόμνοις
δὲ τοιούτοις, ταρσούς εἰπαθοῖς καὶ συμμετεργούς μάλιστα φε—
νοῖς σύνφερονται. καὶ τὸν Αἰχματινούς ταὶ τεχνωδίας πί—
νοντα ποιεῖν καὶ Διακεχυμόνον. οὐ δὲ Λαμπριας οἵμε—
τερος πάππος σὺ ταὶ πίνειν διρετικάτας αὐτὸς αὐτόκει
λογιώτατος. εἰώθει δὲ λέγειν ὅπι ταὶ λιβανωταὶ ταρσοπλη—
σίων ταῦτα θερμότητος αὐαδυμάται. καὶ μηδὲ ηδίσα τὰς
ἔρωτας ὄρωντες, οὐχ ἡδίσα τὸν ήδεως ἐγκαμιάζονταν ὄρωσ·
καὶ ταρσούς πομπὰ λαζλοῖς ὡν ἔρωτα, λαζλίστοις ἐστιν σὺ τοῖς
ἐπαγνοῖς. αὐτοὶ τε γέροντα πεπιστρέψαντας, ὡς καλαντοῦ καὶ αὐτοῖς ἔρωτας.
Τότο καὶ τὸν Λυδὸν ἐπῆρε Κανδάνης τῆς ἑαυτοῦ γυμ—
νάκης θητειρπταδα τεταγμένεις θητειρπταδα τὸ δωμάτιον τὸν Γύζην. Βού—
λονταγέντος ἀλλων μήτρας θητειρπταδα. διὸ καὶ γεράφοντες ἐγ—
κάμια τῷ κελάν, θητειρπταδα αὐτὰ μέλεσι καὶ μέτροις
καὶ ὀδαῖς, ὡς περ εἰκόνας γενοστα καλωπίζοντες, ὅπως α—
κούνται τε μᾶλλον ταῦτα πολλων καὶ μημονέστηται. καὶ γέροντος
τοῖς πονοῦσιν καὶ αλεκτρυόνα, καὶ ἀλλό τι τοῖς ἔρωτας διδῶσι,

A Scitus profecto Agamemnon: atq; ita omnino cum fa—
cilitate & hilaritate vlciscenda sunt alia. Proinde
mandatis istis adfuescemus ut ad voluptatem & vi—
litatem accommodate. eaq; imperare, quæ iusso sint
familiaria, & præstari ab eo possint, præstantemque
ornent. vt musicos iubeamus canere, oratorium artē
callentes dicere, philosophos quæstionem aliquam
obscuram soluere, poetas versus recitare. Libenter
enim unusquisque & alacriter ad rem eam ducitur,

In qua seipso cernitur præstantior.

Sane rex Assyriorum præconis voce præmium ei
pollicitus est, qui nouam voluptatem aliquam exco—
gitasset. at conuiuii rex merito præmium & hono—
rem detulerit ei qui iocum contumeliae purum, &
oblectationem vtilem, risumque non momi & iniu—
tiarum, sed gratiæ & comitatis socium in conuiuiū
introducederit. hanc enim ad rem pleraque conuiuiā
naufragium faciunt, dum non recte gubernantur.
Est autem hominis modesti ac prudentis iram atque
inimicitias vitare: quarū occasiones in foro ex au—
ritia, in palæstra & gymnasii contendendi studio,
in magistratibus & honorum petitionibus ex ambi—
tione, in cœna atque inter pocula è iocis captatè no—
bis insidiantur.

C

Quomodo dictum sit, Amor docet musicam.

Questio quinta.

Quomodo dictum sit

—Musicam quidem

Amor docet, licet fueris prius ruditus:

quæsitum est apud Soffium, cum carmina quædam
Sapphica recitata essent. quando etiam Philoxenus
Cyclopem camænis bene sonantibus sanasse amo—
rem scripsit. Dictum ergo fuit, Amorem vim habere
ad omnia audendum, & nouas res tentandum im—
pellendi: quamobrem Plato eum nihil intentatum
relinquere dixit. Nam & de taciturno loquacem, &
de verecundo officiosum reddit, & de negligente
iudicium, de socorde impigrum: & quod maxime
videatur alicui mirum, tenax homo & sordidus in a—
morem incidens, tanquam ferrum in ignem, emol—
litor, mitiorque fit & facilior. vt iam non plane ridicu—
lum sit illud verbum, vulgo quod fertur, Aman—
tium crumenas folio porri ligatas esse. Hoc quoque
dictum fuit, amorem ebrietati esse similem. Facit e—
nī calidos & hilares ac dissolutos: & qui tales sunt
redditi, ad cantillandum vocesque mensura con—
tentas maxime efferruntur. atque adeo Æschylum
aiunt cum vino incaluisset tragedias scripsisse.
Lamprias quoque avus noster inter potandum in—
ueniendi ac disputandi facultate sibi ipsi præstabat:
ac solebat dicere à vini calore vaporem quendam
se, veluti à thure sit, sentire edi, quo oppleretur. Iam
cum amasios lubentissime amatores videant, non
minus libenter eos laudant quād vident: & amor
alioqui loquax, in laudando est verbosissimus.
nam qui amant, cum sibi ipsis hoc persuaserunt,
tum aliis persuasum volunt esse, pulcros abs se
& bonos amari. (quæ res etiam Candaulem illum
Lydum eo pertraxit, vt in cubile introduceret ser—
Fuum, cui spectandam suam uxorem præberet.) Ipsi
enim volunt suorum amatorum pulcritudinis te—
stes esse. itaque cum laudationes scribunt, eas can—
tilenis & versibus exornant, tanquam auro statuas,
vt & audiantur & memorentur à pluribus. Atque et—
iam si equū, gallum, aliudve quippiā amasio donent,

vt elegans sit & impense decoratum munus laborant. quo magis orationem, quam adulandi gratia adhibent, suauem esse volunt, nitidam, atq; elatam: qualis est poetarum. His collaudatis Sosius: Non minus commode, inquit, argumenta aliquis duxerit ex his quæ de musica scripsit Theophrastus: quem librum nuper ego legi. Is enim tria ait musicæ esse principia: dolorem, voluptatem, instinctum diuinum. quorum vnumquodvis vocem à consueto modo auersum ad canendum inclinet. Quippe gemitus dolentium ac eiulationes ad cantilenam sunt proclives: vnde oratores in conclusionibus, & histriones in deplorationibus sensim ad succinendum videmus accedere. Et exultans animi gaudium eorum, quorum leuiora sunt ingenia, totum corpus exagitat, & ad motum corporis saltationemque numeris aptam concitat, aut (si saltandi quis ignarus sit) ad plaudendum. atque tunc exagitatorum hominum videoas (quod est apud Pindarum) furores, & eonclamations cum fremitu & cervicum iactatione. modestiores vocem duntaxat ad cantandum, grandiusque dicendum, & ad modos accommodant. Maxime autem diuinus instinctus & corpus & vocem de consueto statu modoque exturbat atque peruerit. vnde & in orgiis Bacchi numeri seruantur, & oracula peruersus à captis furore vatibus eduntur: paucosque insanientium videre est qui non sua deliria carmine & cantu enuncient. His ita habentibus, si explicatum in aperto amore intueri velis, ac pernoscere, inuenies nullam aliam animi perturbationem vel dolores adferre aciores, vel gaudia vehementiora, vel maiores furores mentisq; alienationes. sed animam hominis amore capti, instar Sophocleæ vrbis

*Totam refert am suffitibus & odoribus,
Peanibus resonantemque, & ululatibus.*

Absurdum itaque non est aut mirum, si omnia principia musicæ amor in se complexus, dolorem videlicet, voluptatem, instinctum diuinum, cum alias industrius & garrulus, etiam ad condenda carmina & versus magis vlo animi alio motu præceps sit.

De Alexandri bibacitate.

Quæstio sexta.

Sermo inciderat de rege Alexandro, quodis non bibisset multum, sed inter pocula differendo cum amicis multum extraxisset temporis. Eum vanitatis conuicit Philinus ex diariis commentariis regiis, in quibus creberrime & continenter scriptum est, Hanc diem rex à computatione dormiuit: aliquando etiam, & posteram. Itaque ad venerem quoque fuit segnior, alias acer & iracundus, quæ res calorem corporis arguunt: ac dicitur corpus eius suauissime oluisse, ita vt tuniculæ fragrantia replerentur aromatum odorem amulante. Quod ipsum etiam caliditati videtur deberi: siquidem terra siccissima & calidissima loca thus & easiam proferunt: & fragrantiam Theophrastus nasci tradit coctione quadam humorum, quando quod noxium erat, calore excoctum fuerit atque dissipatum. Videtur autem etiam Callisthenes * in calunnia * tanquam ægrefer * cœnare ob * quando etiam magnum calicem, qui Alexandri dicebatur, ad sc delatum recusavit,

A καλὸν εἴ τι καὶ πεκτοπιλόν οὐ πρέπει βούλονται καὶ πε-
πτάς δὲ δῶρον. μάλιστα δὲ λέγου κέλευχα περισφέρο-
τες, ἵδιν ἐθέλοντο φέρεαται καὶ γαῖαν καὶ τάξιν, οἷος
οἱ ποιητικές θεῖν. ὁ μέντοι Σόσιος ἐπαγέσσας σκείνους, εἰπεν
ωσού χειροῦ αὐτοῦ πεπιχειρόποιεν ὄρματος αὐτὸν Θεόφρα-
στος εἰρήκει μοστικῆς. καὶ γέρεναρχος (ἔφη) τὸ βιβλίον
ἀνέγνων. λέγει δὲ Θεόφραστος, μοστικῆς στρατός εἰς
λύπην, ἱδονίων, σιδοσιασμὸν, ὡς ἐκέσσου θύτων τοῦ Φωκίου.
διὸ καὶ τοὺς ρύτορες σὺν τοῖς θηταλέοις, καὶ τοὺς θεωκριταῖς
σὺν τοῖς οδυρμοῖς ἀτρέμα τῷ μελαδεῖν περισάγεντας ὄρα-
μαν, καὶ παρεντείνοντας τὸ Φωκίου. αὐτεσφράστεις γέρεναρχος
τῆς Φυχῆς, τῷ μὲν ἐλεφροτέρων τῷ δὲ τοῦ δῶματος πολὺ^{τόντος}
ἐπαίρεστοι, καὶ τοῦ θεωκριτοῦ εἰς ἔρρυθμον κίνην ἔχειν
μένοντας κρούσσωτων, εἴ τοι ὥρχεισθαι μὴ μέλι, καὶ μέλι
περιέντα. μάλιστα δὲ οἱ σιδοσιασμοὶ ἔξιτοι καὶ τοῦ θεω-
κριτοῦ, τε σῶμα καὶ τὸ Φωκίου τὸ σωμήδος καὶ τε-
τηφότος. οὗτον αὖ τε βακχεῖαν ρύθμοις γέμεντα, καὶ τὸ γε-
μαδεῖν ἐμμέτρως παρέχεται τοῖς σιδοσιασμοῖς. τῷ τε
μακρολόγῳ ὄλιγος ίδειν δέ τινας αἴσιος μέτρην καὶ ὠδῆς ληροῦ-
ται. οὐτοῦ δὲ τούτων ἔχοντων, εἰ βούλειον καθορᾶν τοῦτον
τὰς Δασπίδας τὸν ἑρωταῖς, καὶ πατερανθάνει, σὸν δὲ ἀλ-
λο πάθος δύοις γέτε τε λύπας φρίμωτερες ἔχον, οὔτε σφρο-
τέρες πειχαρεῖς, οὔτε μείζονας σκεπαστοῖς καὶ τοῦ θεω-
κριτοῦ. ἀλλ' ὡστε τὸ Σοφοκλέους πόλιν, ίδειν δέ τοι αἴσιος
ἐρωτικὸς Φυχίων, ὅμοι μὲν θυμιαμάτων γέμουσαν, ὅμοι δὲ
πατάρων τε καὶ σεναγμάτων. Οὐδὲν δὲν ἀπόπονον οὐδὲ ταυ-
ματὸν, εἰ πάσας ὅσα μοστικῆς εἰσιν στρατοί, πειχεῖν οἱ ἔρωτες
σὺν αὐτῷ καὶ συμφλοφῶς, λύπην, ἱδονίων, σιδοσιασμοῖς,
ταῦτα ἀλλα φιλόπονος δέ τοι τοῦ λαζάρου, εἰς τε ποίουν μελάν-
τοι μέτρων, ὡς οὐδὲν ἄλλο πάθος, οὐδὲ φορος καταδύτης.

Πεειτῆς Αλεξανδρου πολυποίας.

Περίβλημα 5.

Α οὔτος οὐδὲν Αλεξανδρου τὸ Βασιλεῖον, ὡσού πο-
λὺ πίνοντες, ἀλλά πολὺ χρέον σὺν δέ πίνειν καὶ Διά-
λεγεσται τοῖς φίλοις ἐλκυντος. απεδείκνυε δὲ αὐτοῖς φιλα-
ρεῖτας Φίλινος σὺν τῷ Βασιλικῷ ἐφημερίδων, σὺν δὲ
σινεχέστατη γέρχαπται καὶ πλευτάκις, ὅπι τεώδε τοι τὸ
μέραν σὺν τῷ πότου σκάψειν. έσι δὲ στενά τοι τὸν ἔφεξης.
διότε τοῦσαν σινογοίδας στρατεες οὐ, οὕτος δὲ καὶ θυ-
μοειδῆς ἀπέρ σωματικῆς δέ τοι τοῦ θεωκριτοῦ. λέγεται δέ τοι τὸ
χρωτὸς ιδίον διποτεῖν, ὀστεκαταπιπλωμάτης τούς χτω-
νικούς διωδίας στρωματίζουσαν. ὃ δοκεῖ καὶ αὐτὸς θεωκρι-
τος εἰ. διὸ καὶ τοῦσαν οἰκουμένης οἱ ξηράτετοι καὶ θεωκριτο-
τοι τοῦ ποτοῦ τε καστανοῦ τὸν λιβανωτὸν σκέφεσσοι. πέντε
γέρη τῷ Βασιλεῖ οὐδὲν οὐδὲν τοῦ θεωκριτοῦ δοκεῖ
ζῆν Καλλιθέης σὺν Διάβολῃ γέμεσται πολὺς αὐτὸν ὡς διε-
χεράμων δειπνοῦ Διάβολον πότον. ἐπειδή καὶ λιπαρές λευκολόγια
Αλεξανδρου μεγάλων ἐλθοσαν ἐπ' αὐτὸν, ἀπεώσατο,

Φύσις οὐκ ἔθελεν Αἰλεξανδρου πών, Αἰσχυλού δεῖθα. Ταῦτα μὴ σῶν τοῖς Αἰλεξανδρου πολυποσίας. Μιθριδάτην δὲ, τὸν πολεμόσαν ταραχόνοις, οὐτοῖς ἀγωνοῖς ἐπετέλει, καὶ πολυφαγίας ἀθλού δεῖνα καὶ πολυποσίας φασί. νικῆσαν δὲ αὐτὸν ἀμφότερε, καὶ ὅλως πιεῖν πλεῖστον τῷ θυμῷ αὐτὸν αἰδεῖπαν, διὸ καὶ Διόνυσον ὄπικληθῆναι. τόποις εἴπομεν τὸ τῷ θυμῷ εἰκῇ πεπιζευμένων εἶ), διὸ τοῖς τῶν αὐτῶν τῆς ὄπικλήσεως. πιπίου γὰρ ὄντος αὐτῷ, κεραυνὸς ἐπέφλεξε τὰ αστράφα, τῷ δὲ σάματοσού χαῖτα, πλινθούσον ἕρχος τὸ περὸς οὐ τῷ μετώπῳ κεραυνούμενον τῷ τοῦ κέμπος μέντοι αὐτῷ παρθεὶς καὶ αὐτὸς ἡδὺ πάλιν ὅπερ τὸ δωμάτιον ἐμπεσὼν κεραυνὸς αὐτῷ μὴν κατέπεσε καθεύδοντος, τοῦ δὲ φαρέτρας τὸ κερεμαλμόν διεξῆλθε τὰ βέλη πυρεκτώσεις. οἱ μὴ σῶν μερίτεις ἀπεφήναντο πλεῖστον αὐτὸν ἴχθυσιν διὰ τοῦ τοξικῆς καὶ κούφης τραπᾶς οἱ δὲ πολλοὶ Διόνυσον αὐτὸν διὰ τὸ τῷ θυμῷ κεραυνούσοισιν ὄμοιότητι τῷ πάθοις περιγόρθουσιν. ὅπερ τούτου τοῖς τῷ πολὺ πιόντων ἵδρῳ λέγεται. οὐδὲν καὶ τὸν πάκτην Ηρακλείδην ἐπίθεσαν, ὃν Ηρακλεῖον Αἰλεξανδρός ὑπεκρίζοντο, καὶ τοῖς πατέρας ἡμῶν ἥρόμενον. οὕτως ἀπορέων συμπότου τῷ θυμόντος, ἐκάλεστοι μὲν ὅπερ τῷ περιπομα, πιέσθη ἐπὶ ἀετοῖς, ἄλλους δὲ ὅπερ δεῖπνον, ἐχάστους δὲ πίνας ὅπερ κάμην. ἀπαλλαπομένων δὲ τῷ περιπομα, διὰ τεροισμῶν, εἰτ' ἐφεξῆς οἱ τεῖτοι, καὶ τέταρτοι κάκηνος οὐθὲν Διάφλιμα ποιῶν ἀπασιν ἔχορκει, καὶ τοὺς πινακαρας πότους συμβιβερε. τῷ δὲ Δρόντῳ τῷ Τιθεεί τοις Καίρος ψῆφοι συμβιόσατον, οἱ ποντεῖς δὲ τὸ πίναρον περιπομόνος ισχεῖσι εἴλω τῷ πικρῶν ἀμυγδάλων πέντε ήττον εκάστοτε περιπομένων, ἔνεκεν τῷ μὲν μεθύσκεται· καλυταῖς δὲ καὶ περιφυλαχθεῖς, οὐδὲν δὲ μικρὸν αἴτεχεν. ἔνιοι μὴ σῶν φόντοι τοῖς ἀμυγδαλίδας δηκικέντη καὶ ρυπικέντη ζειν τῆς Κερκρᾶς, ὥστε καὶ τῷ περιπομα τοῖς ἐφηλίδας ξειρεῖν. ὅταν δὲν περιπομένων, τῷ πικρόττη τοὺς πόρευσαμένοις, καὶ δημητὸν ἐρεποιήν, οὐδὲν τὸ οὐρανὸν κατασκῶσιν διὰ τοῦ κεφαλῆς Διάφλιμον. ημῖν δὲ μᾶλλον ἢ τοῦ πικρόττης ἐδόκει δυναμις αἰδενερειν καὶ δάπνης οὐγεων εἰ). διὸ τῇ γεύσῃ πομπών δέ τοις τῷ πικρῷ αἰδέσατος. τὰ γὰρ φλεβία τῆς γλώττης, (ὧς ὁ Γλάρων Φιον) μαλακά καὶ μανώτερα ὄντα, σωπαίνει περὶ φίσιν ἢ τῆς ξηρέττης φύσις, σκητικούμενον τῷ θυμῷ γέγεντι. καὶ τὰ ἐλκητοῖς πικροῖς διπιγμάνοσι φαρμάκως, ως ὁ ποιητής Φιον,

--·ὅπερ δὲ τοῖς βαλεπικρίνω

Χεροὶ Διάφλιμασι δύνατον, οἱ οἰ αἴπασας

Ἐγέρθη δὲ τοῖς πικροῖς, τῷ δυνάμει ξηραλικόν, ὄρθας περιπομένων τοῦ φαίνεται καὶ τὰ Διάφλιμα τῷ θυμῷ γωνιών, οἷς αἰδερπάζοσι τοὺς ιδρωτας, πικρά τῇ Φύσι τοῦτον τούτων ἔχοντων, εἰκότες δὲ τὸ ἀμυγδάλων πικρόττης βοντεῖ περὶ τὸν αἰκετον, αἰδενηράνονσα τῷ σάματος τὰς οὐτούς, καὶ σύνεστα πικρόλαδας τοῖς φλέβας. ὃν Διάφλιμον φασί καὶ τοῖς συμβιάνει τὸ μεθύσκει. τεκμήσον δὲ τὸ λόγου μέγα τὸ συριδάνον τοῖς τοῖς αἰλωπενας. αἰδερπάζοσι πικροῖς φαρμακού μὲν ὄπικλησιν, διποδηποκεσι, τῷ θυμῷ γεων αἰδεῖσις σκητικούμενον.

amygdalas amaras edant, neque statim aquam lambant, mori: humore illico omni consumto.

A fatus Non velle se epoto Alexandri calice, opus habere Aesculapius. Hæc ergo de bibacitate Alexandri. Mithridatem porro, qui Romanis bellum fecit, in certaminibus quæ instituit, aiunt etiam præmium proposuisse ei qui plurimum edisset, & ei qui bibisset plurimum: ipsum utriusque rei victoriam consecutum esse. omnino autem plus solitum bibere quam quisquam ea ætate hominum, indeque cum Dionysi, quod est Bacchi, cognomentum reportasse. Ea quidem, inquam ego, cognomenti causa horum de numero est, quæ frustra creduntur. Nam infantis eius etiamnum cunas fulmen incendit, corpore intacto, vestigio duntaxat ignis in fronte relitto à coma comprehensi * * Cumque iam virilem attigisset ætatem, rutsum illo dormiente fulmen in domicilium incidit, ac propter eum suspensam pharetram pertransit, sagittis incensis. ex eo vates pronuntiauerunt maximam ei fore potentiam sagittariae & leuis armaturæ exercitu. vulgo autem Bacchus appellatus est quod similia eius fulminibus accidissent. Exinde sermo fuit habitus de iis qui multum bibissent. In his pugil quoque Heraclides fuit numeratus, qui patrum nostrorum vivit memoria, diminutus Heraclius ab Alexandrinis dictus. Is, cum ei adsiduus compotor nullus obtineret, quosdam ad matutinam potationem, alios ad prandium, ad cœnam rursum aliquos, & tandem alios ad comedionem inuitauit, ita ut primis continuo secundi, itaque deinceps tertii & quarti succederent: ipse nulla facta intercapidine omnibus sufficiebat, quatuorq; vna compotationes peragebat. Inter hos qui cum Druso Ti. Cæsar F. vixerunt, medicum bibendo aliis omnibus palmam præcipientem, deprehensem est quinque aut sex amygdalas amaras subinde ante compotationem edere solitum ne inebriaretur. & prohibitum, ac ne id facere posset obseruatum, facilime à vino fuisse vietum. Sunt qui putent amygdalides illas vim quandam mordendæ rodendoq; tergendæ carnis habere, ita ut etiam de faciebus maculas tollant ex ardore Solis contractas. eas ergo ante potationem sumtas amaritudine sua meatus vellicare ac mordere, vt sic humorem à capite deuellant, isque evaporetur. Nobis magis hoc visum est, amarorem vim exsicandi humoremq; consumendi habere. Etenim gustatu omnium saporum iucundissimus est amarus, qui venulas linguæ (vt Plato ait) molliores ac rariores contra naturam constringit. Sed & vulnera ut coeant efficitur iniectis amaris, quæ siccitate sua humorem consumant. quemadmodum Homerus dixit:

Contritam manibus radicem iniecit amaram.

Omnes hæc pepulit de corpore quippe dolores,

Substitutus & siccō contentus vulnere sanguis.

Nam gustatu amarum quod sit, id recte dixit vi siccandi præditum. Videntur etiam mulierum quæ vocantur diapasmata, quibus sudores coercent, amara esse natura, & vi adstringendi prædicta, vehementer stipanti comitante amaro. His, aiebam, sic habentibus, non abs re creditur, amaritudinem amygdalarum remedio aduersus vinum esse, cum interiora corporis exsiccans, non patiatur impleri venas, quarum distentione dicunt & conturbatione ebrieratem oboriri. Magnum autem huius rei argumentum est id, quod vulpibus vsuuenit, quæ si

Cur senes magis delectentur mero.
Quæstio septima.

A

Διὰ τί μᾶλλον ἀκρότεω χαίρεσσιν οἱ γέροντες.

Περβλητικα Σ.

Væ situm fuit de senibus, cur meraciore potu
magis gauderent. Ii qui refrigeratam eorum
corporis habitudinem & calefactu difficilem cau-
sabuntur, cui propterea vini meraci temperies
commodius conueniret: nihil noui, sed in prom-
tu quod esset, neque sufficienter vereque causam
explicaret, attulerunt. Idem enim in reliquis sen-
sibus contingit. Difficulter etenim mouentur, dif-
fculter qualitatibus adficiuntur, nisi ex nimis
iis accident. In causa est laxatio seu remissio tem-
peramenti: quod ob languorem porro non nisi
ictu aliquo perculsum solet affici. Itaque etiam o-
doratus eodem modo se habet ad odores. moue-
tur enim à meris suauius. & tactus vulnera dif-
nam vulnera * accipientes * quæ laboranti-
bus * sismus fit audiendi sensus. nam musici se-
nescentes, fides acutius intendunt, ac durius, vel-
uti ictum quendam adhibentes sensui contentio-
rem vocis sonum. Quod enim ferro duratio ad
vim roburque confert, id corpori ad sensum præ-
bet spiritus. Spiritu ergo minuente & languescen-
te, ociosum ac terrenum relinquitur sensus instru-
mentum, requiritque aliquid, à quovehementius
percellatur. tale autem est merum.

Cur seniores facilius litteras eminus legant.

Quæstio octaua.

HÆc nobis de proposita quæstione ita com-
miniscensibus argumenta, videndi sensus re-
fragari putabatur. Nam seniores cum procul ab
oculis dimouerūt litteras, legere eas possūt, admotas
propri nequeūt. Idq; significās Æschyl⁹ ita inquit.

* -- ipsum, non de propinquο enim

* senex sed scriba perspicuus eris.

Idē hoc Sophocles de senibus magis disertè dixit.

Tarde seni sermones accidentunt enim,

Aegre que perforat as aures permeant :

Videt eminus, cecutit omnis comminus.
Si ergo sentiendi instrumēta senibus itasunt comparata, vt contentiore & vehementiore sensilifaci lius moueantur: cur lecturi propinquam luminis circumfusionē nōferunt, sed librum ab oculis longius abducunt, splendorē infringunt, aere, tanquā vinū aqua, eūdiluentes. Fuerūt, qui adhoc dicerēt non luminis diminuēdi gratia senes librū ab oculis remouere, sed vt quasi complectētur & continerent plus lucis, aereque splendido impletēt spaciū quod oculis est & literis interiectum. Alii in eorum sententiam concesserunt, qui radios visus concurrere arbitrantur. Nam cum porrigatur ab vtroque oculo turbo siue meta, (conum Græci dicunt) cuius apex in ipso insistat oculo, basis rem vi sam cōprehendat: probabile est aliquo vsq; conos seorsim ferri istos, longius progressos concurrere, vnamq; lucē efficere. quo sit vt quidquid videtur, vnicū non geminum cernatur, tametsi vtroq; oculo conspicitur. in causa enim est conorum coitus, ē duabus vnam visionem redigēs. His ita constitutis, senes vbi litteras proprius oculis admouerunt,

Ε Σητεῖτο αφεὶ τῷ Μήχεργτων, οὐχέ τί μᾶλλον ἀκρατοτέρῳ τῷ ποτῷ χάμερον. οἱ μὲν διὸ κατεψυχμέναι τὰ ἔξιν αὐτῷ καὶ δυσεκέρματον οὐσαν σύστηματοι, οὐχέ τὸ τῇ σφοδρότητὶ καράπετος ἐναρμότερον εἴθεντο, καὶ νόητος χάρεν, οὐχὶ ικανὸν ὃ πεφύστην αὐτίσαι, οὐδὲ ἀληθές λέγεντες, καὶ γέντις τῷ θάλλῳ αἰδητίπειν τὸ αὐτὸν συρεζόντες. Δεξικήτων γάρ εἰσι καὶ δυναμετάβλητοι πεφύσταις αὐτοπλήψιες τῷ ποιοτήτων, αἱ μὴ κατάκροι τῷ σφόδρᾳ πεφύεσσαισιν. αὐτίσαι δὲ η τῆς ἔξεως αἵρεσις. ἐκλυσιολόγοι γένονται αὐτονῦσα πληντεδαφίλοι. οὐχέ τῇ γεύσει μάλιστα πειδηκούχεις πεφύειται χυμοίς· ἡ τε ἕσφροτος αὐτῷ ὅμοια πέπονθε πεφύσταις ταῦται ὄμρας. κινεῖται γένος τῷ ἀκερατῷ καὶ σφοδρῶν ἥδιον· ἡ δὲ αἴφη πεφύειται ἐλκηδυνισπαθής. τραύματα γένονται αἴσιοτε λαμπεδούντες οὐ μάλιστα πονοδοσιν. ἀμοιόπετον ὃ γίνεται γέντις τῆς αἰχῆς. οἱ γένοι μοροκοι γυραντεῖταις, οὔτε τερψιν ἀρμοίζονται καὶ σκληρότερον, οἵ τε πληγῆς καὶ τῆς σωτόνου φωνῆς ἐγείρουντες τὸ αἰδητήρεον. ὁ, πιγός σιδηρώς πεφύεις ἀκριβῶς διφυμα, τούτο σώματι πνεῦμα παρίχει πεφύεις αἰδησιν. οὐδόντος δέ τούτου καὶ χαλάσσατος, διέργον διπλείπεται καὶ γεώδες τὸ αἰδητήρεον καὶ σφοδροῦ τελούποντος, οἷον ὁ ἀκερατος, ἥστερον.

Διὰ τὸ γε ἀμφοτέρων οἱ ἀρεσκόντες
μᾶλλον αἰσχυνόσκοντες. Πέρβλη μα. ή.

TAΥΤΑ ΔΕ ΗΜΙΘΕΙΣ ΤΟΙΣ ΠΑΡΟΧΕΙΡΙΔΙΟΝ ΒΙΡΕΩΤΑΙ ΥΠΑΙΤΤΩΝ,
ΕΔΩΚΕΙ ΤΟ ΓΗΓΕΩΣ ΑΙΓΑΠΙΑΤΗΝ. ΟΙ ΥΔΡΙ ΘΡΕΣΟΥΤΕΣ ΕΓΙ-
ΠΟΡΡΩ ΤΑ ΚΕΔΑΜΑΤΑ ΤΗΝ ΌΜΙΑΤΩΝ ΑΠΑΙΓΕΥΤΕΣ ΑΙΓΑ-
ΙΩΣΧΕΙΟΝ, ΕΝΓΥΦΕΝ ΔΕ ΟΥ ΔΙΝΑΙΑΤΑΥ· ΧΑΙ ΤΟΥ ΤΟ ΚΕΦΑΛΗΛΑΙ Ω
ΑΙΓΑΙΟΝ ΦΥΓΑΙ.

Αἰσχύλος Φησίν,

Q'ui s'apercut dans les environs de la ville d'Amboise.

Qāzī dāru dīrā qāmūnā tālīqānā mārā

Ορας, γερεων δε τελετηματος χρουσαφης.

Εγένετο δέ τοι ο θεός πάντας από την ουρανού σφραγίδαντος την γην.

Βεβεδεια μην γραπεισται φυσειον.
Μόλις δι' ιωτός ἐρχεται τριπαλμένου,
Πόρρω δὲ λαβόσων, ἐγκύθειν δὲ πᾶς τυφλός. εἰς τῷδε σῶν
ταῦτα τὰς ἀπίταισιν καὶ σφοδράτητα μᾶλλον ὑπακρύει τὸ
γερόντων αἰδηπήσα, πάς τοις αἰαγνώσκειν, τὸν ἐγκύθειν
αἴτιφωντο μόνον τὸ φέρεσσιν, διλλάδιον δέ τι γέγοντες ἀποτέρω τὸ βι-
βλίον ἔκλυσσοι τὴν λαμπρότητα ταῦτα ἔρι, κατά τοῦ οἴον,
ὑδαπι, κατακεεσσιν μηδίν; ήσαν μὲν σῶν οἱ ταῦτα τῷτο ἐλε-
γον, ὡς ἀπάγοντο τὸν ὄφεαν τὸ βιβλίον καὶ μαλακάτερον τὸ
φως ποιοῦντες, διλλάδιον δέ τι γέγοντες καὶ τοῖς λαμβανόν-
τες αὐγὴν πλείονα, καὶ πληρεῦτες ἀέρος λαμπρῷ τῷ
μεταξὺ τὸν ὄμματων καὶ τὸν χαρματῶν χώραν. ἔτεροι δὲ
τοῖς συμβάλλοντο ταῦτα αὐγὰς ταφοστῆχον. επεὶ γὰρ ἀποτεί-
νεται τὸν ὄφεαλ μῶν ἐκπατέρου καίον ταῦτα ὄμματα τὴν
κερυφίαν ἔχων, ἐδεσσεν δὲ καὶ βάσιν ἡ τοῖς λαμβανέσι τὸ ὄρα-
μνον, ἄγει μὲν οὐσιος εἰκός θετινδιά τὸν κάνων ἐκπατέρου φέ-
ρετος θυμόριμον δέ τοτέρω, καὶ συμπεσόντες διλλήσις, εἰς τὸ
φως ποιεῖται διὸ καὶ τὸν ὄραμνον ἐκτον, εἰν οὐδίο φαίνεται,
. αὕτια γὰρ τὸν κάνων συνάψις εἰς ταῦτα καὶ σύλλαμψις
νται, οἱ μὲν ἐγκύοις παρεσούτες τὰ γείματα ταφεστάται.

μηδέπω τῷ αἰγῶν συγκεχυμένῳ, εἴ γε ἐκτεραχωεὶ ὅπι-
τηγάνοντις, ἀθετέσεοι ὅπιλαμβάνονται. οἱ δὲ ἀπότεροι
ποσθιμοί, μεμιγμένιοι φαῖτος ἢ πολλὸς γενόντος, μᾶλ-
λον δέ τηλετον, οὐδὲ οἱ δύνοντις ὄμοι χεροῖν κατέχοντες ὁ
τῆτέρα μὴ διώναται. Λαμπρίας δὲ οἱ ἀδελφοὶ τῶν Ιε-
ρων ὑπέμενον οὐ τοῦ δινέγκωντος διφύτακέμπεσσι, ὅπι τοῖς ποσθι-
πίλοις οὐ ποτὲ ὀρεχτῶν εἰδεσσι ταῖς τοῦ φύν ὄρμαδιν, ἀπρό-
πον μὲν αἱρέχονται μεγάλα καὶ παχυμέρη διε τοὺς χερούς τους ἐγ-
γύθεν τηλετον, οὐδὲ οὐδὲν των εἰς τὸν αἴρεσσι, καὶ λεβόντων διετήματα,
τὰ μὲν γεωδητικά ποσθιμάτα, καὶ ἀποτιπλιδια, τὰ δὲ λεπτά ποσθι-
πελάχοντα ταῖς φύσιν, ἀλύπτως καὶ ὄμαλας σταθμότις τοῖς
ποσθισι, ὡς τε ἕποντα ψευτομόρφους, μᾶλλον αἱρέμενας. Τοῦ
τοῦ δὲ τοῦ εἰναὶ ἐγύθεντος ἀνατοσάγης, διχούτων καθα-
ροῦ τοῦτο οὐδὲν διάδασιν. αἴποι δὲ, ὅπι πολλὰ τῷ γεωδητῷ
καὶ θολερῷ οὐσιαποφέρεται τῇ οὔρῃ, καὶ Διαφύλετος τὸν διω-
δίατον γεγένθεν λαμβανομένων δὲ αἱρέτων, τὰ μὲν θολερά
καὶ γεωδητικά ποσθιμάτης, τὸ δὲ εἰλικρίνης καὶ θε-
ρμὸν αἰτεῖ τὸν λεπτότοπον Διαφώτητα ποσθιμάτης τοῦ αἱρέ-
τον. ημεῖς δὲ τῶν Γλαστωνικῶν οὐ φυγόντες διέχειν, λέγο-
μενον πνεύμα τῷ ὄμματων αὐγεῖσθες ἐκπιπλον αἰακι-
νάπατης τὰ σώματα φατί, καὶ λαμβάνει σύμπτηξιν,
ὡς οὖν δέ τοι μορφοῖ σώμα διόλου συμπατέος γενέσθαι. κατεν-
τυταὶ δέ τηρον ἐπερεφομετέσιας λέγοντες καὶ ποσθούτος. δι-
γόνται αἱρέθησαν δεῖ θάτερον τὸ διατέρευκτον, διλ-
αὶ αἱρέθησαν. Οὐ μέσον αἵρεσιν καὶ κατανοία συναχθέντων
μίας διώματος ἀποτελεσθῶσι. ὅποι δὲν τὸ τῷ παρηλίκων
εἰπερεύθυνα καὶ ποσθούτον τὸ διέγετης κέρης φερόμενον,
εἰπερεύθυνα φωτεῖδες, εἰπερεύθυνα διδειοῖς καὶ αἱρέσιοις, δι-
γένεται καὶ ποσθούτος αὐτὸς τῷ στόχῳ, διστάτησι, διλαὶ φθο-
ρεῖς σύγκεισι, αἱρέται μακράντα γεράματα τῷ ὄμμα-
των αἱρέτοτες, ἐκλύωσι τὸν ἀνατοσάγητον τὸν φα-
τόν, ὡς τε μὴ πολλών, μηδὲ ἀκρετον, διλαὶ ὄμοιοπαθῆσαι
σύμπτηξιν αἱρέτοντος τοῦ φύσιον. ὁ δὲ τὸν τοῦ τοῦ
τοῦ τοῦ τοῦ μετριεσμόν φατός αἱρέσιον οὖσα, κατακλύ-
ζεται καὶ πρεστεῖται μὴ διωμάτων ποσθού τοῦ ισχεοῦ
αἱρέσιον, καὶ οὐλίγης διέχει κατεύθυντα ποσθούς δὲ διαμε-
τρούνται λεπτοὶ οὐδὲν φατός αὐγήν Διαφότητα σύμπτηξιν
διέπονται, ὡς τε κατεύθυνται καὶ συνεργεῖσθαι τὸν αἱρέτον.

Διὰ τὸ πολύμαλλον τῷ θαλασσίῳ πλινθε-
ταὶ τὰ ιμέτα. Πρέβλημα θ.

HΕΛΩΝ ὁ γεραμματίκης, ἐπιωμένων τῷ ποτί μετέψε-
Φλάρω, ποσθούς Θεμιστοκλέα τὸν Σπαιχὸν διπόρηστο
τὸ δέ ποτε Χρύσιππος ἐν πολλοῖς τῷ ποτίδελόγοντα
τόπων ἐπιμνοδεῖς, οἷον δέ τοι πάρεχος αἱ ἀλμη βρέχηται,
γλυκύπερον γέ εσθαι. ὡς τοῦ τῷ εἰσίσαν τοὺς πόκυντον ὑπά-
χουειν τοὺς βούς Διαφαστούς τοὺς αἱρέτας Διαφάγοντας. διε-
νοὶ αἱ τῶν αἱρέτων αἱρέσιον. διατηρεῖται οὐδὲν τὸ ποτί τοῦ τοῦ
τοῦ Χρύσιππος ἄλλως ἐν ποτίδελόγοντας λέγω ποσθούτον,
ραφίως ἥμερην καὶ ἀλέγω ποσθού πολλὸν εἰκότες αἱρέσιοιν, καὶ
πάλιν αἱρέσιοτεν τῷ ποτίδελόγοντα εἰκότες, θητερέφων,

A conis nondum in unum coniunctis, utroque seorsim attingentes rem videndam, imbecillius apprehendunt. longius autem ab oculis eas intuentes, luce iam amplificata & confusa in unā, subtilius peruident: tanquam duab. manibus id tenentes, quod una non possunt. Lamprias autem * Hieronymum * non legit * ingenii praestantiam incidens: quod iis quae à visilibus accidunt * ad oculū visu percepta, primum quidē feruntur crassa & magna: itaque senibus ob propinquitatē obturbant, quorum oculi duriores sunt & tardius penetrantur. Cum autem in aerem efferuntur, interhallo iam facto, terrestres partes defringuntur atque decidunt: tenues ad visum accedunt, & equaliter ac sine molesta meatibus applicantur, ut minus turbati, facilius apprehendant. Nam florū etiam odores longius accidentes, suauiores sunt: si nimis prope florem admoucas, non ita pura sincerave est fragrantia: cuius rei causa est, quod terrestria ac turbida multa vna cum odore exhalant, eumque hauustum in propinquoviant. si vero remoueas florē aliquantum, terrestria decidunt: quod sincerum est & calidum, id ob suam tenuitatem ad sensus instrumentum perficitur. Nos autem Platonicum secuti principium dicemus spiritum lucis similem ex oculis excidere, & cum luce quae circa corpus est commisceri, ac cum ea concrescere, ita ut ex ambo bus vnam fiat corpus consentiens. Porro mixtio ea fit vnius cum altero, ratione proportionis cuiusdam ac certæ quantitatis. non enim debet alterum ab altero superatum aboliri, sed ex ambo bus in medium quoddam harmonia & communione redactis vnavis confici. Quae cum sint, prouecta etate hominibus, siue fluxus appellari debet siue spiritus lucidus, id quod per pupillam fertur, siue lux, cum sit imbecillus iam & languidus, non temperatur neque commiscetur cum re videnda, sed perit atque confunditur: nisi litteras ii longius ab oculis abducentes, nimium lucis splendorem languescant, ut non nimia & sincera, sed moderata ac proportione consentiens oculo occurrat. Atque ea causa est etiam, quod animalia quædam noctu vident. Visus enim eorum diurna luce, cum sit imbecillus, obtutus, cum non possit cum magna & valida luce facultas exilis & languida commisceri: cum obscura autem luce & tenui, qualis est stellarum, fulgorem sufficietem miseri & proportione ei respondentem emittunt: ut hac temperatione visio possit fieri.

E Cur aqua potabili magis eluantur
vestes, quam marina.
Quæstio nona.

THEO grammaticus, cum in conuiuio essemus apud Metrium Florum, ē Themistocle Stoico quæsiuit: Quidnam causæ esset, quod Chrysippus tam copiosa facta eorum quae absurdatione aduersa videntur mentione, (ut quod falsamentum si rigetur aqua marina, sit dulcius, quod lana pexa minus facile vi diuellitur, quam sensim dissoluitur: quod qui ieunarunt, lentius edunt quam qui ante aliquid comedentur) nullam villius horū cautam reddidisset, Respōdit Themistocles, Chrysippum obiter hæc & ut exempla protrulisse: ut corrigeret nos, qui facile & absq; ratione probabilibus saltem capi, ac contra quidquid speciem veri apertam non habet, auersari solemus.

Tibi vero, addebat, mi homo, quæ causa est de his rebus dispiciendi? Nam si tantus nobis causatum inquisitor & considerator ades, non est quod tam longe à tibi propriis diuertas regionibus. verum hoc expedi, cur Homerus Nausicaā fecerit in fluo, non in mari lauantem, quod tamen erat in propinquuo. cum quidem appareat marinam aquam calidiorem esse & pellucidiorem, ac maiore vi tergendi præditam. Ibi Theo, Atqui hanc, inquit, abs te propositam quæstionem iam pridē Aristoteles explicauit. Etenim mari permixta sunt partes asperæ atque terrestres, vnde ei salsugo. Atque ideo mare & facilius fert natantes, & onera sustinet: cum dulcis aqua ob leuitatem & imbecillitatem iis cedat. Ideo aqua dulcis, vt quæ sincera sit, & impermixta, facile in vestes sua tenuitate penetrat, rursumque perfluens magis quam marina maculas eluit. Aut est, cur non videatur tibi Aristoteles hoc probabiliter dixisse? Probabiliter, sane, inquam ego, at non vere. Video enim cinerem quoque, & lapides, aut iis deficien tibus puluerem aquæ iniici, vt crassior fiat. nimirum quod terrestria ob asperitatem magis valent ad eluendas sordes: cum aqua per se id ob tenuitatem minus efficere possit. Ergo maris crassificies non *

propter acrimoniam. ea enim meatib. reserandis sordes secum aufert. Omne autem pingue, diffi culter eluitur, & nœnum facit. Pingue autem est mare: idq; in causa esse puto, quod aqua eius non bene eluit. Pinguem vero esse aquam marinam, ipse Aristoteles docuit. nam ipso teste & salibus inest pingue quippam: & lucernæ melius ardent sale iniecta: & iniecta in flamمام aqua marina vna exardescit: neque illa est alia aqua quæ perinde incendatur. vt que mea fert sententia, idcirco etiam est calidissima. Sed & calia suppeditat ratio. Finis lotionis est exsiccatio, & maxime purum vindetur, quod est maxime exsiccatum. oportet autem humorē qui eluat, vna cum sordibus abire, sicut yeratrum cum vitiosis humoribus quos expurgat. At dulcem aquam, equia leuis est, Solfa cile extrahit. salsa in meatibus inhærescens, ob asperitatem difficilius resiccati rem patitur. Nihil dicas, inquit Theo, nam eodem in libro Aristoteles affirmat, qui in mari lauerint, eos celerius siccari si in Sole steterint, quam qui in dulci aqua. Dicit vero, inquam ego, sed existimabam te Homero potius crediturum, qui contratiā sententiam pronunciat. Nam apud hunc Vlysses à naufragio Nausicaæ occurrens,

*Terribilis visu, salsa & datus aquæ vis:
ancillis eius hæc dicit.*

Vos hinc auferite ancille, mihi dum salis acrem

Abluero de corpore aquam. --

cumque in fluum descendisset,

A capite extersit spumam maris. --

Et vero ingeniosissime poeta sensit quid hac in re eueniat. Qui enim è mari emergunt, iisi in Sole stent, tenuissimum & leuissimum humoris quod est, à calore dissipatur: quod autem salsum est & asperum, id relictum inhæret corporibus, salsa quædam concreta: donec potabili ac dulci eluatur aqua.

A Σοὶ δὲ (εφη) Βέλιπτε, πίστε ρύπων Διαφορεῖς εἰ γὰρ ἡμῖν αἵπειροι ξυτητικοὶ καὶ θεωρητικοὶ γέγονας, μὴ μακεδονιῶντας ἀποσκιών τὸν ιδίων ἄλλο εἰπεῖ δι' οὐδὲ οὐδὲ Οὐμηρος σὺ ποταμῷ πλιωνοσα, σὺν στήθαλεττη, καὶ περεγίσσοντι, τὸν Ναυσικά πεποίχε, καὶ τοι θερμότερον γε καὶ Διαφανεύειν εἰκός ήρπιπικωτέρων τούτο. καὶ οὐ Θέσαι, Α' μὲν τόπον γε (εἰπε) τῷ γεωδεις Α' εἰσοτέλης πάλαι Διαφαλέλυκε, ὃ περιβέλλεται ἡμῖν. καὶ γέροντι θαλάττῃ τὸ τεραχὺ καὶ γειδεῖς σύμμεταρτα, καὶ τόπο ποιεῖ τὴν ἀλυχύτητα μεμιγμένον. καὶ μᾶλλον ἡ θάλαττα τούς τε ποτηρίους ἔξαναφέρει, καὶ τέρα τὰ βάρη, τὸ γλυκέος σιδύδιος Διαφανεύειν τῷ αὐτεῖαι. εἴτι γὰρ ἀμικτὸν καὶ καθαρόν ὅτε ἀδύνεται Διαφανεύειν τῷ αὐτοῦ ποτηρίου μᾶλλον ἐκτίκει τὰ κυλίδια. οὐδοκεῖ σοι τοῦτο πιθανός λέγειν Α' εἰσοτέλης, Πιθανός, (ἔφη εἶχε) οὐ μὲν αἱπόθαλασσα, ὅταν γέροντι τέφρα καὶ λίθοις, καὶ μὴ παρῇ δὲ Τεῦτα, κονιορτῷ πολλάκις παχύσος θύμωρ, ὡς μᾶλλον τὸν γερανὸν τῇ τεραχύτητι καταπλιώντι διωμάτων τὸν ρύπον· αὐτῷ δὲ τῷ θύματος Διαφανεύειν τῷ αὐτεῖαι οὐχ ὥριος τοῦτο δράγματος. τὸ μὲν δὲ παχύμερὸς τῆς θαλάττης οὐ καλάς εἴπει ποτό ποτε ποιεῖν, αὐτεὶ τοῖς τούτοις καθαροῖς ἔχον τὰς δειρύτητας. καὶ γάρ αὖτις ποτέρεις αἰασμούσα καὶ αἰοίσουσα κατασύρει τὸν ρύπον. εἴπει δὲ ποτὸν τὸ λιπαρὸν δυσέκπλιτον δέι, καὶ κυλίδια ποιεῖ λιπαροῖς δὲ θάλαττα, ποτό δὲ αὐτοῖς εἴπηκεν Α' εἰσοτέλης. οἱ τε γάρ ἄλλες λίπος ἔχοντες καὶ τοὺς λύχνους Βέλιπτον παρέχοντο καὶ πολλούς· αὐτή τε ἡ θάλαττα περιεργομένη τοῖς φλεγονικοῖς λάζαροις, καὶ τετέτη μάλιστα τὸν θύματον θάλαττον· ὡς δὲ ἐγ γέμαχ, Διαφανεύειν τῷ αὐτοῦ ποτηρίῳ δέλλακαὶ ἄλλον Θέρπον, εἴπει τῆς πλύσεως τέλος ηὔπερον δέι, καὶ μάλιστα φαίνεται καθαρόν τὸ μάλιστα Ξηρὸν γενόμενον. δέι δὲ τὸ πλιων υγρὸν τὸ ρύπων ταχέως συνεξελθεῖν, ὡς ἀφ τῷ νοσήματι τὸν ἐλέέσθαι. δέλλον δὲ γλυκύραδίος ὄντος ἔξαγεται Διαφανεύειν τῷ αὐτοῦ ποτηρίῳ δέλλακαὶ θάλαττα, οὐδὲν δέ (εφη) λέγεις. Α' εἰσοτέλης γάρ τῷ αὐτῷ Βιβλίῳ φοί, ποτὲ στήθαλάτη λευσταλήσις, πάχυντος ποτηρίου τῷ ποτηρίῳ τὸ γλύριμον οὐσιωρεγκότος. ὅταν γάρ στῆθαλάτης αἰαδώτες στήθαλάτωσι, τὸ λεπτότατον καὶ καυφότατον τῆς υγρασίας ηθελότης διεφόρος· τὸ δέ αὐτοῦ ποτηρίου αὐτοῦχο τεραχὺ καταλειφθεῖσθαι, καὶ παρειδίει τοῖς σώμασιν ἀλαδίνης θητίαγος, μέχεται αὐτὸ ποτηρίῳ γλυκύραδαν καλύπτωσιν.

Διὰ τῆς Αἰανίδος φυλῆς Ἀθηνῶν Σοῦδ-
ποτε τὸν χρέον ἐκελευνούσατο.
Πρεβλημα. i.

EN δὲ πῖς Σεραπίωνος ὀπτικίοις, ὅτε τῇ Λεοντίδῃ φυ-
λῇ τὸν χρέον Διογέτας σύκονεν, ἐστωμάνοις ἡμῖν, ἀπε-
δὴ καὶ φιλέταις οὓς δημοποιήτοις, οἷκοι λόγῳ τῆς σο-
χεῖ φιλοτιμίας παρῆσαν. ἐσχε γνόστητὸν στονάκτην ἄ-
μιλλαν, ἀγανθετοῦπος σιδῶν τοις καὶ μεγαλωφεπῶς. Φι-
λοπάπωσι τῷ βασιλέως, τῆς Φυλᾶς ὁμοὶ πάσας χορη-
γῶντος. ἐτύγχανε δὲ σωμετώμανος ἡμῖν, καὶ τῷ παλαιῷ
τὰ μὴ λέγων, τὰ δὲ ἀκούων, Διογέτης παρηρωπίας οὐχ ἥπιον
ἢ φιλομάθειας. ταφεβλήθη δὲ πισιόντος τῷ Μάρκου τῷ
χραιματικῷ. Νεανὴ τὸν Κυζικονὸν ἐφι λέγει, σὺ τοῖς καὶ
πόλιν μοθίκεις, ὅπ τῇ Αἰανίδῃ φυλῇ γέρας ὑπῆρχε τὸ μὴ
κείνεας τὸν αὐτῆς χρέον ἐσχατον. οὐδὲν (ἐφη) τῷρος ἀπόδεξιον
ἰσοιας αἴσθητος εἰς τῷ πολεῖν νοθεῖει, ταφεκείσθω τῆς αγ-
τίας συκινεῖ πάσιν τῇ ζήτησι. εἰπόντος δὲ τῷ ἐπάρχῳ Μίλω-
νος, Αὐτὸν θεόδοτον λεγόμενον; Οὐδέν (ἐφη) δεῖνον ὁ Φι-
λοπάπωσις, εἰ ταῦτα πεισόμενα Δημοκείτῳ δια σοφῶν Διο-
γέτης γίγνεται. καὶ γένεταις (ὡς ἔοικε) βάθυν σύκονος, ὡς ἐφά-
τη μελιτεῖδης ὁ χυμὸς, πρώτης τῶν Διογέτεων διόπτην
τορίαν τῆς δὲ κηπονήντα φεγγούσας, σκέλειον ζέανα-
σας τῆς εἰδησας καὶ δεικνύατη τὸν τόπον. θαυμάζοντος δὲ τοῦ
χυμαίς, καὶ πιθανομένη τῇ βούλεται, Τίνι αἴτια (ἐφη)
δεῖ με τῆς γλυκύτητος δύρειν δύρνος δὲ τῷ χωρίς ψυρόμενος
τετάτης. Κατάκεισθε (πογιώμαντος μειδιάν) ἐχαγέρρι α-
γνοήσασα τὸν σύκονος εἰς αγένειον ἐφέμενος μεμελιτωμένον. οὐ
δὲ ὡστερὶ ἀγθεατεῖς, Αἴπεινασσας, (εἶπε) καὶ Σοῦδεν ἥπιον ἐ-
πιθύσματα τῷ λέγων, καὶ ζῆτησαν τὸν αἴτιον, καὶ δὲ οἰκεῖον
καὶ συγγένειον οὔσον τῷ σύκῳ τῆς γλυκύτητος. οὐκοῦ μη-
δὲ ἡμεῖς τὸν Νεανίδην οὐ σύλοις διχέρευαν ἀπόδεσσας
ποιούμενα ταφέρασιν. ἐγγυμάσσασα γένος εἰ μηδὲν ἄλλο
χειρίσμον ὁλέας παρέξει. πολύτες δὲν ὁμαλῶς ἐρρύσασ-
ταφερούσας δὲ τῷ Φυλᾷν ἐγκαραίζειν, εἴπικαλεν ταφερούσας δέ-
ξαν αὐτῇ τοσῆρχει αἰαλεγέρδην. καὶ γένος ὁ Μαραθῶν
εἰς μέσον εἴληπτο, δῆμος ὡν σκείνης τῆς Φυλῆς, καὶ τὰς πε-
εὶ Αἴρμόδιος Αἰανίδας ἀπέφανον Αἴρυδάριος γε δὴ τὸν
δῆμον γεγιότας. Γλαυκίας δὲ ὄρητῷρ καὶ δεξιὸν κέρες
Αἰανίδας τῆς σὺν Μαραθῶνι ταῦτα τέλεως ἀποδοῦναι
τῆς Αἰσχύλου εἰς τὸν μεծοῖς ἐλεγεῖας ὀπτισμότο, ἥγα-
νισμένου τὸν μάχην σκείνειν ὀπτιφαίρως. ἐπὶ δὲ καὶ Καλ-
λίμαχον ἀπεδείκνυε τὸν πολέμορχον τοῦ σκείνης οἵτα τῆς
Φυλῆς, ὃς αὐτόντε παρέσχεν αἰεινον αὐδερε, καὶ τὸν μάχην
μετά γε Μιλιάδην αὐτοπετος κατέτη, σύμφωνος σκείνη
ψυρόμενος ἐγένετο τῷ Γλαυκίᾳ ταφερούσας, ὅπιον δὲ τῷ
φιλομακοθότοις Αἴρυδάριος σκένησε, τῆς Αἰανίδος Φυ-
λῆς ταφερούσας γεγιότης, καὶ ὅπιον τὸν σὺν Πλατανᾶσ
μάχην διδοκιμήσειν ἡ Φυλὴ μάλιστα. δέ τοις σφα-
γίποι τύμφαις τὸν ὀπτικόν καὶ πυθόργενον ἀπῆρεν Αἰα-
νίδα θυσίας εἰς Κιθαιρώνα, τῆς πόλεως τὸ ιερεῖον καὶ τὰ
ἄλλα παρεχούσας αὐτοῖς. δὲν ὄφες (ἐφη) ὅπι πολλὰ καὶ
ταῖς ἄλλαις Φυλᾶς ταφέρας, καὶ ταφέρας γε τῷ ἐμοὶ
ψυχικοῦ ορακοῦ Δελφικοῦ πρεξέπτου προ νίκηνας αγεντις, hostiam
& reliqua præbente ciuitate. Sed vides, aiebam, etiam reliquis tribibus multa esse eximia, meæ præcipue:

A Quare Athenis chorus Aeantidis, (sine Aia-
ceo) tribus nunquam ultimo loco
ponatur.
Quæstio decima.

CVM celebraremus Serapionis victoriam, qui
choro Leontidis tribus vicebat, quem ipse in-
struxisset, exceptis conuiuio nobis, ut qui in ci-
uitatem tribumq; illam essemus adsciti, accom-
modata præsenti ambitioni disputatio incidit. Fue-
rat enim certatum acerrima contentione, splen-
dide ac magnifice præmia disponente Philopappo,
Imperatore autem omnibus tribubus ex æquo
sumtus præbente. Is Philopappus tum forte una in
conuiuio adfuit, de rebus antiquis quædam nar-
rans, quædam inaudiens, non minus humanitatis
causa, quam ob discendi studium. Proposuit autem
tunc Marcus grammaticus tale quidpiam de quo
dispiceretur. Neanthē Cyzicenum in iis quæ per-
setipisset de fabulosis vrbium asserere, hunc Ae-
antidi tribui honorem eximiū habitum fuisse, vt
nunquam choro ipsius ultimus locus adsignaretur. * igitur dicebat * historiæ * Quod si
id genuinum non est, proposita sit in medium o-
mnibus causæ indagatio. Hac cum Milo socius
dixisset, Quid si mendacium isthuc est? Phi-
lipappus: Nihil (inquit) mali est si ob studium
cognoscendi nobis idem eueniat, quod sapienti
illi Democrito. is enim cum forte sicum ederet,
saporque mel referre videretur, quæsiuit è famu-
la, vnde emisset. cumque ea horum quendam no-
minasset, eo iussit se (nam de mensa illico sur-
rexerat) adduci, sibique locum commonstrari.
mirante muliercula, & quid sibi vellet interro-
gante: Oportet, inquit, me causam dulcedinis in-
uenire, quod fiet loco à me conspecto. tum subri-
dens illa, Adside, ait, mensæ. ipsa enim, im-
prudens in vase quod melle imbutum fuerat,
ficus posueram. triumphophilosophus indignabundus,
Enecasti me, inquit. & tamen meditabor, cau-
samque inquiram, quod dulcedo sicui à natura
est attributa. Nos quoque itidem Neanthis leui-
tatem in rebus nonnullis non usurpabimus pro-
subterfugiendi disputationem occasione. nam,
vt nihil vtile aliud, saltem exercitationis copiam
ista præbebit. Ex eo vniuersi ad laudandam illam
tribum sese dederunt, conquisitis quæcunque ad
gloriam ei parandam viderentur conducere. Ve-
nit enim in medium Marathon, pagus seu curia
illius tribus: & Harmodius Aeantibus adscri-
ptus fuit, qui curia scilicet Aphidnæs fuisset.
Glaucias autem orator in acie quoque apud Ma-
rathonem cornu dextrum huic tribui fuisse da-
tum ex elegiis Eschyli (quas ille, qui magna cum
gloria illud prælium obiuisset, postea solo verso
conscripti) demonstrabat. quin & Callimachum
polemarchum arguebat ex ea fuisse tribu: qui &
præclarissime sese gessit, & post Miltiadem, cui
suffragatus erat, maxime autor illius fuit pugnæ.
His à Glaucia dictis ego id adieci, Decretum et-
iam, cuius vi Athenienses in prælium eduxit Mil-
tiades, factum fuisse prærogatiuam tenente Aeantide tribu: & Plataica pugna maxime nobilem
fuisse eiusdem tribus virtutem. itaque etiam can-
dem tribum sacrificium Sphragitidibus nym-
phis oraculo Delphico præceptum pro victoria gratias agendi causa, in Cithæronem adduxisse, hostiam
& reliqua præbente ciuitate. Sed vides, aiebam, etiam reliquis tribibus multa esse eximia, meæ præcipue:

D E
F
G
H

nam Leontidem me dicere intelligitis, quæ gloria nulli concedit. Proinde considerate, an nō hoc sit probatius, id ad demulcendam deliniendamq; Aiakis, à qua Aeantidi tribui nomen est, iracundiam, esse institutum. Non enim facile patitur Tela-monis F. se posteriore loco haberi, sed ob iram & contendendi studium paratus est quiduis in quoſ uis conari. Is ergo ne difficultis & implacabilis eslet, viſum fuit quod eipofthabito molestissimum erat futurum præcauere, & ita rem temperare, vt tri-bus ipsius nunquam vltimo loco poneretur.

PLVTARCHI SYMPOSIA-
con,id est Conuiualium disputatio-
num,Liber secundus.

*Quenam sint questio[n]es, qui sales conuinio de sententia
Xenophontis magis minusve conuenientes.*

Quæstio prima.

HOrum quæ ad cœnas & conui-
uia apparantur, Sossi Senecio,
quædam necessariū habent or-
dinē, vt vinum, cibi, opsonia,
ac stragulæ nimirum vester &
mēlæ: alia voluptatis gratia sūt
introducta, vsu nullo, vt audit
ones, spectacula, scurræ: quib. vt p̄s̄entibus dele-
ctantur cōuiuæ, ita absentib. citra molestiā carēt,
neq; conuiuiū eo nomine tanquam minus perfe-
ctū culpant. Ita etiam sermonū alii à moderatis ho-
minibus advsum conuiuiorū adhibētur: alios ad-
mittunt considerationē probabilē habētes & loco
magis quā fistula aut bābitū cōuenientes: quorū
exēpla admixta etiam p̄cedēs liber habet. prio-
ris generis, An philosophandū sit inter pocula, An
loca adsignare conuiuis rex, aut accūbere suo v-
num quenq; arbitratu finere debeat * talia. poste-
rioris, Cur amatores ad poeticam sint proclives,
De tribu Æantide. Horū ego illa voco ad conui-
uium pertinentia, hæc cōmuni nomine conuiua-
lia. sunt autē conscripta promiscue, non distincte,
sed vt memoria suggerebat. Neq; debet mirum vi-
derilectoribus, si hæc tibi insribentes, quædam
prædictorū ex tuis colloquiis conduximus. nam si
disciplina recordationē non faciat, tamen hæc se-
pe in idē concurrunt. Cum autē in singulos libros
quæstiones sint decē à nobis collocatæ, hoc in li-
bro ea prima est, quam nobis Xenophon Socrati-
cus quodammodo suggestit. Ait enim Gobiyam à
Cyro cœna exceptum cum alios Persarum moes-
fuisse admiratum, tum quod talia inuicem inter-
rogabant, qualia interrogari quam non interro-
gari erat iucundius: & talibus impetebant se mu-
uo false dictis, quibus impeti quam non impeti
erat suauius. Nam si nō nulli laudando offendunt:
cur non summam admirationem mereatur illo-
rum faceta calliditas, quorum etiā sales voluptati-
ssent iis in quos depremebantur. Excipiens ergo
Patrios, * Quam vellem, aiebat audire istæ in-
terrogationes cuius generis ac modi esset. Non n.
xigua mihi pars dexteritatis in cōsuescēdo est ac-
curata sciētia & obseruatio interrogādi ac iocādi.

γάρ πι μη εὸν (ἔφησε) τῆς σομιληθεῖς μόρεον, ή ταῦτα;

Αὶ γέδη τὸν Λεοπίδα μινθεμάδόξη ψιλούσιν. σκοπεῖτε δὲ μὴ πιθανότερον λέγεται τὸ περιβούντον τὴν ἐπωύμου φυλῆς καὶ θεάτην εἴτε τὸ γνόνθινον. οὐδὲ δύκριτος σφευγκεῖν οἶται οὐ τελεμάνος, διὰ τὸν οἰος αὐτοῖς εἶναι πολύταν ὑπὲρ ὄργης καὶ φιλονεκίας. οὐδὲ μὴ χαλεπός οὐ μιδέποτε περιβούντος, εἰδοξεῖτε δὲ τὸν αὐτοῦ φελεύντον τὸν δυσχερέστατον εἰς τὸν ἐσχάτον καθεαν, μηδέποτε τὸν φυλήν αὐτοῦ καταβαλέτε.

ΣΥΜΠΟΣΙΑΚΩΝ ΠΡΟ-
βλημάτων Βιβλίου δεύτερον.

Τία δεῖν ἀ Ξένοφανι τοῦτο πότον ἡδίου ἐρωτᾶσθαι
Φησὶ καὶ σκέψιεσθαι, ημή.

Γεράσιμα ἄ.

TΩΝ εἰς τὰ δεῖπνα καὶ τὰ συμπόσια
αὐτοκράτορίων, ὁ Σταύρος εὐεκίσιον,
τὸ μέλαν κεφαλὴν ἔχαται, ὡς τῷ οἴος καὶ
οικία καθήσας, καὶ τραγουδᾷ δηλαδή καὶ
τραπέζαν τὰ δι' ἐπεισόδηξ γέλεντα οὐδο-
ῦς ἔνεκεν. Κρείας μὲν συναγερμόν, ὡς τῷ αἰρετάμετε καὶ
θεάματα, καὶ γελωτοποίος πιστὸν Καλλίφιλιππον, οἷς παρ-
θεῖται μὴν οὐδοντί, μὴ παρόντα τοῦ πάνυ ποδοσοντοῦ δηλαδή
τὴν συνομοσίαν ὡς ἀνδεέτερον ἔχουσαν. Υπὸ δὲ καὶ τῷ λόγῳ
τοῖς προστίχοις τῇ πολεῖ τὰ συμπόσια τελεταρμβατόντων οἱ
μέτεροι, τους δὲ διῆχοντα θεωρίας πιθανών, καὶ τὰ καρπά
D μᾶλλον αὐλῷ καὶ βαρύτου φρέπουσιν ἔχοντας. Ὡντὸς τὸ πρῶ-
τον ἡμῖν βιβλίον εἶχε μεμιγμένα δείγματα, τῷ μὲν προτέρῳ
ἡρόες τὸ πρῶτον τῷ φιλοσοφὸν τοῦτον, καὶ τοῦτο τῷ διανέμειν
αὐτὸν, ἢ τοῖς δεῖπνον. Στιν δὲ φίλεναι ταῖς κλίσεις, τὰ ποιῶντα τῷ δι-
τέρῳ τοῦ τούς ἐράνταις ποιητικούς εἴτε, καὶ τοῦτο τῆς Αι-
αντίδος φυλῆς, καλῶς δημιαγκάτος τὰ συμπονικά· τὰ δι'
ἐκάπερε, κρινός συμποσιακά. αυσερίδην δὲ αἰαγένει-
πλα, τῷ οὐ Διακεκερμένως, δηλ' ὡς ἔκεισον εἰς μητρίου
ῆλθεν. οὐ δέ δὲ Ιωνάτανος τῆς αἰαγιώσκου τοῦ, εἰ σοι
προσφωνοῦτες Ήντα τῷ περρήθεντων, ἢ πατέος οὐδὲ
Ε σωτηρίαντον. καὶ γάρ τοι αἴ με θύσεις αἰαμινοῖς μὴ
ποιῶσι, πολάκις εἰς ταῦτα τὰ μαρτύριαν Θαϊαμνή-
σκεδαταὶ κατίσποι. Δέκα δὲ πρεβλημάτων εἰς ἔκε-
· σον νενεμημένων βιβλίον, σὺ πότε φρεστόν ξένιν, ὃν τρέπον
Ηντα Σενοφάνη οὐ Σωκρατικὸς ἡμῖν προσδεῖται. τὸν γάρ
Γαβρίαν Φιοὺς συνδειπνοῦτα τῷ Κύρῳ, τὰ τε ἄλλα Ιω-
μέζειν τῷ Περσῶν, καὶ ὅποι ποιῶντα μὲν διλήσους ἐπηρώτων
οἵα οὐδοντων ἵνα ἐρωτήσωμεν, ἢ μή, καὶ ὡς ἐσκωτεῖον οἰα σκω-
φιδῶν οὐδοντων ἵνα, ἢ μή. εἰ γάρ ἐπαγοῦτες ἐτεροὶ πολλά-
κις, καὶ προσίσανται, παλισσάκης αἴξιον ἵνα ἀγαδαταὶ τὰ δι-
τραπελίατα κατέστησαν καὶ τὴν σπέσον, ὃν καὶ τὰ σκάμια-
F τα τοῖς σκωτιούροις οὐδοντων καὶ γάστρα παρεῖχε; δεχό-
μενος δικαῖας Σώκρατες, οὐδέως αὐτῷ εφη πνεύματα τα τοιαῦ-
τα ἐρωτήματα ποιούς θύροις εἴη, καὶ τίς αὐτῷ πύπος. Οὐ
ερωτήσεις καὶ ταῦτα παρδιάς τῷ ἐμμελοῦς ἀπειπειν καὶ πάντα